

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı: 55, Kasım 2010

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

Gençlik Devrimle Özgürleşecek

Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm

Zafere Kadar **GENÇ YOLDAŞ** İRTİBAT
www.devrinciogrencibirliigi.com
gencyoldas-2006@hotmail.com

Zafere Kadar Genç Yoldaş / Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi / Yıl:6 / Sayı: 55 / Ekim / Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına: Saime Kavak / Sofular Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57/ Sor. Yazı İşl. Müdürü: Saime Kavak / Baskı Yeri: Estet Ajans Matbaacılık, Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer Sanayi Sitesi No: 16/26 Topkapı-Zeytinburnu

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle birlikteyiz. Sürecin çok yoğun geçtiği bir dönemde, öğrenci gençlik 12 Eylül faşizminin kurduğu YÖK'e karşı eylemlerini gerçekleştirdi. Bu yıl ki eylemlerde de polis ve faşist saldırılar öğrenci gençliği durduramadı. Devrimin sarsıcı gelişimi karşısında burjuvazi daha baskıcı oluyor ve zor araçlarını kullanmayı artırıyor. Birçok yerde bu durum çok net görüldü. Tutuklanan, vurulan ve hatta öldürülenler oldu. Devrimin önemli bir gücü olan öğrenci gençliği yıldırma, teslim almak adına okullara karakollar kurulmaya çalışılıyor, yapılan tüm baskı ve sömürüyü yasal göstermek adına yasalar çıkarılıyor. Her ne kadar burjuvazi bununla ayakta kalmaya çalışsa da, gençliğin gelecek, geleceğin sosyalizm olduğu gerçeği karşısında onun yok olmaktan başka bir geleceği yoktur. Sermaye gençliği geleceksizleştirmek isterken, kendi geleceksizliğini hazırlamaktadır.

6 Kasım eylemliliği sürecinde, ezilen- sömürülen öğrenci gençlik eğitimde artan ticarileşmeye ve baskılara karşı alanlara, sokaklara aktı. İşçi ve emekçilerin bu eylemlere katılması, öğrenci gençlikle beraber hareket etmesi önemliydi.

Bir süre önce Avrupa sokaklarını eylemleriyle ısıtan emekçiler, şimdilerde o sokaklarda devrimin ateşini tutuşturmakta. Birçok Avrupa ülkesi ekonomik-politik kriz nedeniyle iflas bayraklarına tutunmaya başladı.

Burjuvazi kendini bir yandan bu savaşa hazırlarken bir yandan da yok etmeye, tahrip etmeye sömürüye, riyakârlığa devam ediyor. İnsana ve doğaya dair ne varsa yok etmekte. Yüzyılın komünü Küba'ya yönelik saldırılar arttı. Bununla insanların sosyalizm umutlarını kırmaya çalışıyorlar. Fakat başaramayacaklar.

Sermaye sınıfı ne sosyalizmin yarattığı değerleri yok edebilir. Ne de dünya üzerinde yükselen devrim dalgasının önüne geçebilir. Yeni bir sayımızla yeniden görüşmek dileğiyle.

Hürriyet

Yeni
ASLAN

Misafir
KAN

Deniz
İZMİR

DAM ENİMLER

Devrimci Enternasyonalizmin Yeni Örneklerini Yaratalım

Umut Güneş

Geçtiğimiz günlerde Paris sokaklarını dolduran binlerce liseli öğrenci “İşçi sınıfının askerleriyiz” sloganı ile günlerce polisle çatıştı. 68 Baharını hatırlatan bu eylemlilikler, işçi sınıfı ile öğrenci gençliğin mücadelesinin bütünleşmesinin güzel bir örneğiydi. Yine aynı süreçte Yunanistan’da yaşanan eylemlilikler, Londra’da yaklaşık yüz bin kişinin sokaklara çıkması, Avrupa’da; İspanya, Yunanistan, Portekiz, İrlanda gibi ülkelerin kapısında ekonomik krizin kendisini göstermesi, Avrupa emekçi sınıflarının ve gençliğinin sokakları ısıtacağına işaretlerini veriyor.

Önümüzdeki günler hareketli olacak ve bugün gençliğin enternasyonal mücadeledeki rolünü yeniden ele almak önemli olacaktır. Çünkü bir bütün olarak sermaye sınıfı uluslararası çapta dayanışma içerisinde bulunup, kapitalizmin dehşet sistemini ayakta tutmaya çalışırken; proletarya da uluslararası dayanışma içerisinde olmalıdır. Çünkü her ülkenin proletaryası, uluslararası proletarya ordusunun bir müfrezesidir. Proletaryanın bağımsız sınıf çıkarları, her ülkenin proletaryasını ortak düşmanı olan sermaye sınıfına karşı ortak mücadeleye iter. İşte bu koşullarda gençliğin proletarya enternasyonalizmindeki rolü önemlidir. Geçmişte Marks ve Engels’in yönlendiriciliğindeki birinci Enternasyonal, yine Engels’in yönlendiriciliğindeki ikinci Enternasyonal ve son olarak Lenin’in önderliğinde kurulan, Stalin, Dimitrov gibi komünist önderlerin yönetimindeki üçüncü Enternasyonal deneyimleri, proletarya enternasyonalizminin en güzel örneklerini verdi. Daha sonraki süreçte de dünyanın her yerinde komünistler, enternasyonal dayanışmanın örneklerini yarattılar. Filistin’e giden Deniz Gezmiş ve yoldaşları, daha sonra 1982 yılında Filistin gerillalarıyla birlikte Arnon kalesini İsrail’e karşı savunurken ölümsüzleşen TKEP’in enternasyonal savaşçıları İmam Ateş ve Mustafa Çetiner; yine 1986 yılında ölümsüzleşen Teğmen Ali(Cevat Saim Çelen) bizlere izlememiz gereken örnekleri gösterdiler. Bu örnekler bu topraklardaki devrimci gençliğin yolunu aydınlatıyor.

Sosyalizm Hücumda

Kapitalizmin gelişme dönemlerini incelediğimizde, kapitalizmin ilk dönemlerinde ayaklanmaların bir ya da birkaç bölgede olduğunu görürüz. Ama bugün ayaklanmalar dünyanın bütününde gündeme geliyor. Yeryüzü mücadele alanı haline geliyor. Kapitalist sistemin yaşamış olduğu kriz, önlenemediği gibi giderek derinleşiyor. Bu yüzden sermaye ile proletarya arasında yaşanan savaşım her geçen gün nihai çatışmaya doğru hızla ilerliyor. Ama o aşamaya gelene kadar birçok bölgede dünyanın genelini etkileyen çarpışmalar yaşanacak ve bu çarpışmalardan devrimin zaferle çıkmasında proletarya enternasyonalizminin büyük rolü olacaktır. Dün yaşanan örnekleri bugün kitleler halinde göstermek gerekiyor. Yani kitleleri sokağa dökerek dayanışma örneklerini göstermek gerek. Çünkü proletarya enternasyonalizmi; işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist partisinin ideoloji ve politikasının uluslararası ilişkiler alanındaki temel noktası, burjuva milliyetçiliğinin, şovenizminin tam tersidir. Proletarya enternasyonalizmi birçok biçimde dile gelebilir: Bu tamamen tarihsel koşullar tarafından oluşur ve gelişir. Maddi ve manevi dayanışmadan doğan karşılıklı destek, ortak hareketler, işçi sınıfı partilerinin yoldaşça karşılıklı ilişkileri, uluslar sorununun enternasyonalci anlayışa uygun çözümü, sosyalizmin kurulmasında sosyalist ülkelerin sıkı iş birliği ve yardımlaşmaları, sosyalist ülkeler arası ekonomik bütünleşmeler, tüm bunlar proletarya enternasyonalizminin dile geliş biçimleridir.

Sosyalizmin kapitalizme karşı hücumu kalktığı günümüzde, Türkiye ve K. Kürdistan’da yükselen devrim mücadelesini, devrimci gençlik göstereceği enternasyonal dayanışma örnekleri ile geliştirmelidir. Bu dayanışmanın nasıl olması gerektiğini elbette somut şartlar belirleyecektir, ama bundan önce gençliğin bu yöndeki eğitimini arttırmak gerek.

Kore Yarım Adasında Savaş Çanları

Bu yazının yazıldığı zamanda haberlerde Güney Kore'nin bir açıklaması yer alıyor. Yapılan açıklamaya göre Kuzey Kore tarafından, Güney Kore'nin bir adasına top atışları yapılmış. Fakat Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nden yapılan açıklamada ise ilk top atışlarının Güney Kore askeri birlikleri tarafından yapıldığı ve uyarılara rağmen devam eden top atışlarına sert cevap verildiği söyleniyor. Bir süredir emperyalistlerin savaş kışkırtıcılığı yaptığı, Amerikan ve Güney Kore ordusunun Kore yarım adasında askeri tatbikatlar yaparak savaş hazırlığında olduğu biliniyordu. Sosyalist Kore'ye yönelik bu saldırılar yeni değil. Daha önce de Güney Kore ve emperyalistler tarafından uydurma haberler yapılarak saldırı düzenlendiği ve Kuzey Kore'ye yönelik baskıları arttırmak için kullandığı biliniyor. En ünlüsü ise 1950 yılında Kuzey Kore Birlikleri 38. enlemi aşta bahanesidir. Gerçekte ise Güney Kore askeri birlikleri 38. enlemi aşarak Kuzey Kore'ye saldırmış, devrimci iktidarı yıkmak için savaş başlatmıştı. Ama düşündükleri gibi olmadı. Kısa süre içerisinde Kuzey Kore birlikleri Güney Kore'nin başkentini ele geçirdi. Onları kurtaran ise ABD'nin müdahalesi oldu. Bu emperyalistlerin bildik oyunlarıdır. Nazi Almanya'sı da Sovyetler Birliği'ne böyle bir bahane ile saldırmıştı.

Bugün ABD ve Güney Kore tarafından söylenenler de savaş başlatmak için uydurma haber yapmaktan başka bir şey değil. Fakat Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, verdiği sert yanıtla devrimi savunmak konusunda ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor. Bu şekilde dünya işçi sınıfına ve devrimci gençliğine büyük güven veriyor. Sosyalist Kore'yi savunmak devrimci gençlik açısından bir görevdir.

Kore yarım adasında yaşananlar, kapitalizmin ve onun baş temsilcisi olan ABD'nin yaşamış olduğu derin krizden ayrı ele alınamaz. Emekçilerin yükselen mücadelesinden ve anti-kapitalist kitle gösterilerinden ayrı ele alınamaz. Birçok kapitalist ülkenin iflas tehlikesi ile karşı karşıya oluşu, kapitalistleri devrimci ayaklanmalara karşı hazırlanmaya itiyor. Çünkü kapitalizm bugün dünya üzerinde yalnızca daha fazla kan dökerek ayakta kalabilir. Sermaye açısından başka bir çıkar yol gözüküyor. Bu ise insanlığı iki seçenekle karşı karşıya bırakıyor. Ya kapitalizm altında yok oluş, ya da sosyalizm.

Gençlik Devrimci Enternasyonalizm Bayrağını Yükseltmelidir!

Enternasyonalizm devrimci temelde ele alınmalıdır. 1990'ların başına kadar devrimci enternasyonalizm örnekleri kendisini gösteriyordu. Ama son dönemde, özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, düşünsel ve pratik olarak bir gerilemeye uğramıştır. Bunun temel neden kapitalist ülkelerde ki komünist partilerin oportünizm ve sosyal reformizme kaymasıdır. Hal

Gençlik içerisinde faaliyet yürüten Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB'ün de tarihi Deniz'lere dayanır), Genç Emekçiler Birliği (GEB) gibi örgütlenmeler devrimci komünist gençliğin örgütlenmeleridir. Enternasyonalist yapıya sahiptir. Ve devrimci enternasyonalizmi temel alırlar. Leninist Parti'nin önderliğinde devrimci gençlik mücadelesini yürüten DÖB, GEB gibi örgütlenmeler, yine Leninist Parti'nin önderliğinde devrimci enternasyonalizm bayrağını yükseltecektir. Leninist Parti, tarihindeki devrimci enternasyonalizmin örnekleriyle gençliğe güven vermektedir.

böyle olunca reformistleşen bu partiler tarafından enternasyonalizm örnekleri; dayanışma faksları, açıklamaları, yazışmalar ve destek ziyaretlerinden öteye gitmedi. Bu partilerin öncülüğündeki gençliğin de yaptıkları daha farklı değildi.

Oysa sermayenin uluslararası kardeşleşmesi, hangi bölge olursa olsun gerçekleştirebilecek devrimci bir ayaklanmanın önünü kesmek ya da ezmek için yardımlaşmaları, reformizmin bu "enternasyonal dayanışma" örnekleriyle karşılanamaz. Çünkü bugün her ülkenin işçi sınıfının ve

gençliğinin uluslararası düşmanları bulunuyor. Bu yeni bir şey değildir. Ama bugünün farkı, devrimlerin uluslararası sermayenin gücüyle önlenmeye çalışılmasının çok daha aleni olarak görülmesidir. Hatta artık burjuvazinin devrimlerle baş edebilmesi için uluslararası bir ittifak zorunludur. Bu sermayenin gelmiş olduğu düzeyle alakalı, sonuçta hangi ülkede bir devrim tehlikesi gündeme gelirse gelsin, başta emperyalist ülkeler olmak üzere, burjuva sınıfların hepsi bunu kendi ülkesinde oluşturmaya çalışıyor, kendi iktidarını tehdit ediyormuş gibi karşı koyuyor.

Devrimin zaferi kaçınılmazdır. Anti-kapitalist mücadelenin yükselişe geçtiği bu dönemde, devrimci enternasyonalizm çok daha önemli bir yerde duruyor. Peki, bu ne demektir? Bu sorunun tek bir cevabı var: proletarya ve devrimci gençlik açısından tek devrimci enternasyonalizm anlayışı, kendi ülkelerinde ki sermaye egemenliğini yıkmaktır.

Devrimci enternasyonalizme dayanan bir mücadele, ancak komünist partiler öncülüğünde gerçekleşebilir. Bu nedenle gerçek Marksist-Leninist ilkelere dayanan komünist partiler işçi sınıfı ve gençliğin ihtiyaç duyduğu şeydir. Türkiye ve K. Kürdistan proletaryası ve gençliği Komünist partisine sahiptir. Bu topraklarda devrime öncülük edecek ve devrimci enternasyonalizme dayalı bir mücadeleyi örgütleyip, yönetebilecek bir parti var. Bu parti Leninist Partidir. Kökleri Deniz Gezmişlere dayanan ve bu nedenle Deniz'lerin Partisi diye de adlandırılan Leninist Parti, tarihine bakıldığında görülecektir ki, devrimci enternasyonalizmin ateşiyle çelikleşmiştir.

Gençlik içerisinde faaliyet yürüten Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB'ün de tarihi Deniz'lere dayanır), Genç Emekçiler Birliği (GEB) gibi örgütlenmeler devrimci komünist gençliğin örgütlenmeleridir. Enternasyonalist yapıya sahiptir. Ve devrimci enternasyonalizmi temel alırlar. Leninist Parti'nin önderliğinde devrimci gençlik mücadelesini yürüten DÖB, GEB gibi örgütlenmeler, yine Leninist Parti'nin önderliğinde devrimci enternasyonalizm bayrağını yükseltecektir. Leninist Parti, tarihindeki devrimci enternasyonalizmin örnekleriyle gençliğe güven vermektedir.

Kore yarım adasında ki savaş gerginliği, Avrupalı emekçilerin kitlesel gösterileri, gençliğin devrimci eylemlikleri, Leninist gençliğin önüne devrimci enternasyonalizminin yeni örneklerini yaratma görevini koyuyor. Leninist gençlik görev başına!

Sosyalizmden Geri Dönüş Yok!

Umut Güneş

“Yankiler bu devrimci süreci yıkamazlar, çünkü silah kullanmayı bilen bir halkımız var!”

Fidel Castro

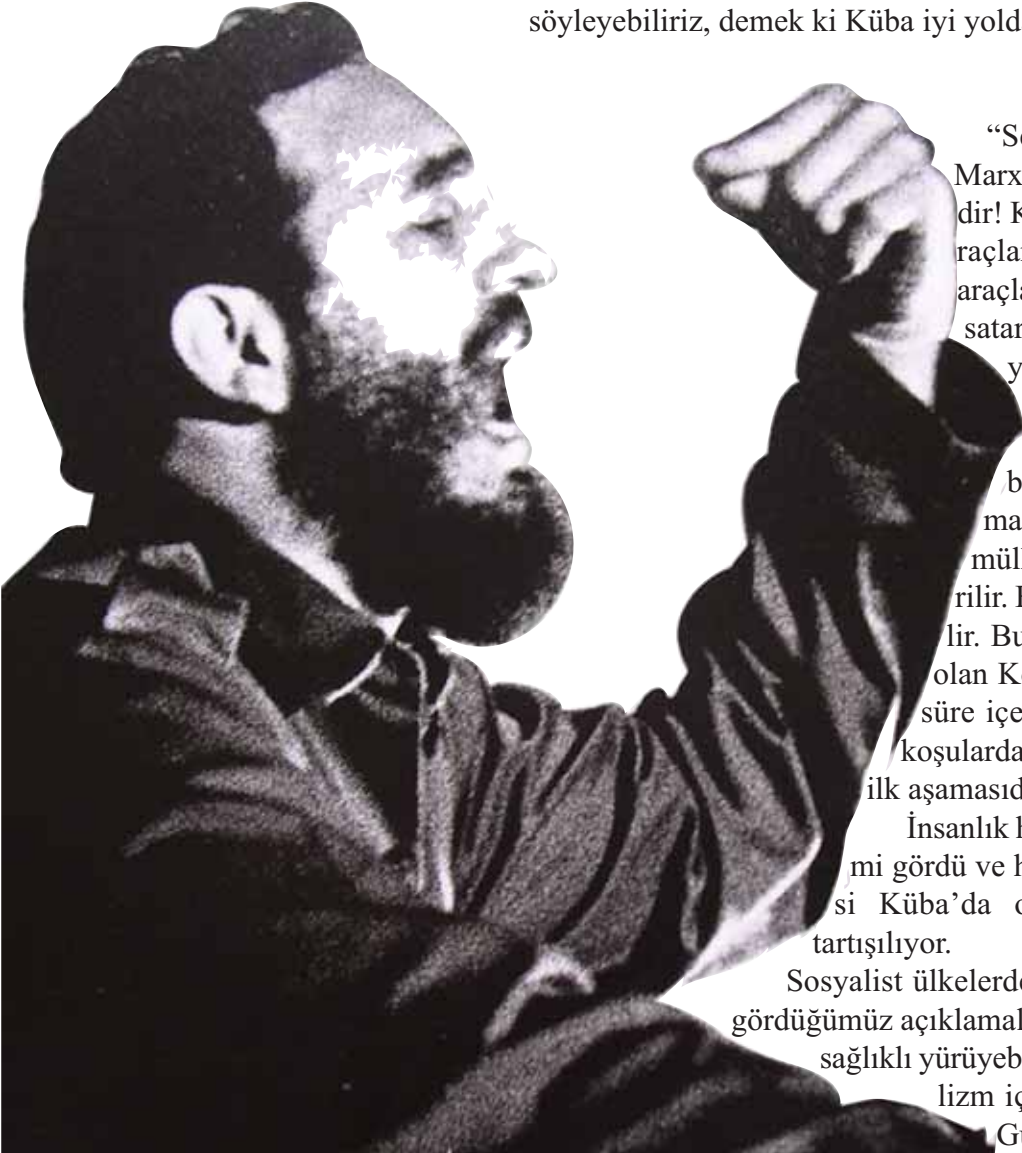
Latin Amerika’da küçük bir ada, ama kapitalist dünyanın baş belası olan Küba’da yaşananlar, devrim düşmanlarını heyecanlandırdı. Uzunca bir süredir, yüzyılın komünü Küba’da yaşananlar dikkatle izleniyor. 89-91 karşı devrimleriyle dağılan Sovyetler Birliği’nden sonra, neredeyse sosyalizmle özdeşleşen Küba’nın, aynı süreci yaşaması ve “sosyalizmden vazgeçmesi” burjuvazinin en büyük beklentisiydi. Fakat bu küçük adanın, dev yürekli insanları Sovyetler Birliği olmadan 20 yıldır sosyalizmin bayrağını gururla dalgalandırıyor. Küba’nın doktorları Afrika’da, Latin Amerika’da, Asya’da insanlara sağlık götürmeye devam ediyor. Küba sosyalizmi her geçen gün daha da gelişerek, halkının daha iyi koşullarda yaşaması için mücadele ediyor. Ama nedense Küba’daki her ilerleme, sermayenin propaganda merkezleri ve işçi sınıfı içindeki ajanları tarafından, “kapitalizme dönüş” olarak yansıtılmaya çalışılıyor. Korku, kaygı ve telaş yaratılmaya, “sosyalizmin son kalesi de çöküyor” psikolojisini oluşturmaya çalışıyorlar. Kapitalizmin yenilmezliği anlayışını kabul ettirmek istiyorlar. Hal böyle iken şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, demek ki Küba iyi yolda, demek ki Fidel haklı “Vamos Bien”

Küba Sosyalizmi Dimdik Ayakta!

“Sermaye toplumsal bir ilişkidir” diyordu Marx. Evet, Sosyalizm de toplumsal bir ilişkidir! Kapitalizmde bu ilişki; bir tarafta üretim araçlarına sahip olan burjuva sınıfıyla, üretim araçlarından yoksun olduğu için, emek gücünü satarak yaşamını sürdürmeye çalışan proletarya arasındadır. Bu ilişki biçimi kapitalist sistemde kimin egemen, kimin egemenlik altında olduğunu belirler. Sosyalizmde ise bu ilişki biçimi tersine döner. Yani yadsınmanın yadsınması. Üretim araçları toplumsal mülkiyet haline gelir, burjuvazi mülksüzleştirilir. Böylece proletarya egemen sınıf haline gelir. Bu süreç sınıfsız, sınırsız, devletsiz toplum olan Komünizme kadar sürer. Sınıf savaşımı bu süre içerisinde amansız devam eder, fakat farklı koşullarda, farklı biçimlerde. Sosyalizm bu sürecin ilk aşamasıdır.

İnsanlık henüz Komünizmi görmedi, ama sosyalizmi gördü ve hala yaşıyor. Bugün sosyalizmin temsilcisi Küba’da olanlar, büyük bir dikkatle izleniyor, tartışılıyor.

Sosyalist ülkelerde yaşananları tartışmak için bazı zorunlu gördüğümüz açıklamaları yapmamız gerek. Tartışma böyle daha sağlıklı yürüyebilir çünkü. Birincisi; sanıldığı üzere sosyalizm içe kapanık bir toplum ve sistem değildir. Günümüze kadar yaşanan sosyalizm dene-

yimleri böyle bir izlenim yaratsa da aslında bu tamamen, sosyalist ülkelerin yaşamış olduğu ambargo, askeri abluka vb. nedenlerden kaynaklanmıştır. Buna bir de kapitalist merkezlerin propagandaları eklenince böyle bir izlenim kafalarda oluşabiliyor. Kapitalizmden daha ileri bir toplumsal sistem olan sosyalizm, nasıl olur da dünyanın bir bölgesinde, cam fanus içerisinde tek başına yaşayabilir? Üstelik kapitalizm tüm dünya üzerinde iletişimi, ulaşımı bu kadar yaygınlaştırmış, ülkeleri birbirine bu kadar bağlamışken bu düşünülebilir mi? İkincisi; sosyalizm kapitalist ülkelerle ilişki kurmaz, ticari ilişkiler geliştiremez gibi bir kural yoktur, olmaz da. Her şeyden önce bugün kendi kendine yetebilen ülke düşüncesi çoktan ortadan kalktı, çünkü bir metanın üretimi bugün dünya üzerine yayılmış durumda. Yani bir birine bağımlılık dünya ölçüsünde genişledi. Bir kriz bir anda dünyayı etkisi altına alıyorsa, zincirleme olarak ülkeler, şirketler çöküyorsa bu başka neyin göstergesidir?

Son olarak en az bunlar kadar önemli olan bir diğer konu ise yaşanan sosyalizm deneyimlerinin hepsinin sosyalizmin tek yanlı birer örnekleri olduğudur. Yaşanan sosyalizm deneyimleri birer örnek oluşturur ve buralardan dersler çıkartılır ama bir ulusun yaşam tarzı dahi o ülkedeki sosyalizm deneyimini, kendisinden önceki deneyimler-

den çok farklı yapabilir. O ulusun kültürü, gelenekleri, coğrafik etkiler vb. zorunlu olarak etkiler ve bu kaçınılmazdır. Bu nedenle yaşanan iki deneyimi karşılaştırmak birini haklı görmek, diğerini yanlış görmek, yaşanan bir deneyimi sosyalist sistemin bütün örneği olarak düşünmek sağlıklı bir yaklaşımdır. Tehlikelidir. Bu şekilde yapılan değerlendirmelerden doğru sonuçlara ulaşılamaz.

Bu açıklamalardan sonra konumuza dönebiliriz. Küba devrimi her zaman kendi ayakları üzerinde durdu. Kendi insanına ve gücüne güvendi. Ama Küba devrimini ayakta tutan, güçlenmesini sağlayan en önemli unsurlardan biri kuşkusuz Sovyetler Birliği idi. Haliyle Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra tek kaldılar. Çok zorlandılar. Kısa süre içerisinde yakıtsız ve gıdasız kaldılar. Şeker pazarının büyük bir kısmını kaybettiler. Emperyalist ambargo sıklaştırıldı. Ekonomi ciddi sıkıntılar yaşadı. Bu sıkıntılar içerisinde bir de ideolojik savruluş yaşayan sosyalist hareketlerin yaratmış olduğu bunalım ortamı, moral bozukluğu eklenince, herkes Küba'nın da teslim bayrağını çekeceğini düşündü. Fakat düşündükleri gibi olmadı. Küba halkı, öncü komünist partisi ve Fidel "Sosyalizmden Geri Dönüş Yok dediler"

"Özel Dönem"den Bugüne

Sosyalizm bayrağını en önde taşıma kararı veren Küba, bu görevi çok zorlu koşullarda üzerine aldı ve başarıyla da sürdürüyor. Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra Küba'da sosyalizmin gelişiminin sekteye uğradığı doğrudur. Çünkü ciddi sıkıntıya uğrayan ekonomiyi düze çıkarmak, halkın ihtiyaçlarını karşılamak, üretimi sadece devam ettirmek değil, geliştirerek devam ettirmek, kaynakları çok olmayan bir ülke açısından ve emperyalizmin ambargosu altında bunu yapmak pek de kolay olmasa gerek. Kaldı ki bu dönemin sıkıntıları sadece ekonomide yaşanmadı, bunun yansıması olarak sosyal yaşam içerisinde yolsuzluk vb. gibi problemler de baş gösterdi. Bunlar kapitalist ülkelerle karşılaştırıldığında, önemsiz derecede de olsa yaşandı. Ama Küba sabırla çalışarak bu sorunların üstesinden geldi. Yaşanan bu döneme Küba'da "Özel Dönem" deniyor. Bugün "Özel Dönem" denilen süreç hala hissedilse de, büyük oranda Küba hem ekonomide hem de sosyal yaşamda ki sorunları çözdü. "Özel dönem" in yaşandığı süreçte, sosyalizmin en küçük olanağı dahi boşa harcanmamalıydı ve öyle de oldu. Bu dönemde daha çok; eğitim, sağlık, ulaşım, konut gibi temel hizmetler ekonominin ilk sırasında yer aldı. Ama bu dönemden kaynaklı örneğin beyaz eşya, tv gibi elektronik eşyalar,

Sosyalist sistemleri değerlendirirken, hangi aşamadaki sosyalizmi değerlendirdiğimizi bilmeliyiz. Örneğin SSCB'nin varlığındaki Küba ile "Özel dönem"i yaşayan Küba'nın aynı olduğundan bahsedilebilir mi? Ya da günümüz Küba'sı ile "Özel dönem"i yaşan Küba'nın aynı olduğundan bahsedebilir miyiz? Her sosyalist deneyimi kendi gelişme evreleri içerisinde değerlendirmek gerek. Ama tüm bu süre içerisinde aynı olan bir şey var: Üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ve proletarya diktatörlüğü.

internet vb. çok yaygınlaştı- rılamadı. Çünkü enerjiyi tasarruflu kullanmak gerektiğinden bu tür bir ön- leme başvurulmuştu. Zorunlu olarak kulla- nılması gereken alan- lar, kurumlar dışında pek yaygın olmaması- nın temel nedeni bu- dur. Nihayetinde sosyalizm de ekono- mik bir sistemdir ve kaynakla- rın planlanması, yani planlı ekonomi sosyalist ekonominin özünü oluşturur. Küba sosyalizminin halkını bu tür hiz- metlerden mahrum bıraktığı propagan- dasına alet olanlar, öncelikle yıllardır Küba'ya uygulanan ambargonun nede- nini sorsunlar. Bu ambargonun Küba e- konomisinde yarattığı kayıpları araştırınsınlar. Ve bu dönemde bile Küba insanı temel hizmetler konusunda sorun yaşamamıştır. Uluslararası dayanışmada en öndedir Küba. Yoksul ülkelere dok- tor, öğretmen yollamıştır. Küba sağlık sistemi dünyada bir numaradır. Neden? Çünkü sosyalizm insanı temel alır. İhti- yaçları görür ve kendisini ona göre gelişt- irir.

Bugün telefon, tv, internet vb. özel dönemde yaygın olmayan elektronik araç- lar ve hizmetler yaygınlaştırılıyor. Çünkü Küba sosyalizmi daha da gelişiyor ve ge- liştikçe halkının ihtiyaçlarını karşılamak konusunda daha ileri adımlar atıyor.

Sosyalist sistemleri değerlendirirken, hangi aşamadaki sosyalizmi değerlendirdiğimizi bil- meliyiz. Örneğin SSCB'nin varlığındaki Küba ile "Özel dönem"i yaşayan Küba'nın aynı olduğundan bahsedile- bilir mi? Ya da günü- müz Küba'sı ile "Özel dönem"i yaşan Küba'nın aynı olduğundan bahse- debilir miyiz? Her sosyalist deneyimi kendi gelişme evreleri içerisinde değer- lendirmek gerek. Ama tüm bu süre içeri- sinde aynı olan bir şey var: Üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ve pro- letarya diktatörlüğü.

Gelişimini, gelişiminin hızını; içeri- deki üretim araçlarının gelişkinliği, üre- tim ilişkilerindeki gelişkinlikle, uluslar arası durumla beraber değerlendirmek gerek. Sosyalist sistemin evrimi devam ediyor, ama bunun hangi koşullarda ol- duğu ve hangi aşamadaki sosyalizmde bahsettiğimizi iyi bilmek gerek. Yaşadı- ğımız çağ bütünsel olarak devrimler ve ayaklanmalar çağıdır, ama bu süre içeri- sindeki her deneyim bütünsellik oluşturu- maz. Her deneyim yaşadığımız çağın bir deneyimidir ve çağımıza kendinden bir şeyler katar. Soruna böyle bakarsak, sos- yalist sistem içerisindeki müdahaleleri, yaşanan gelişmeleri daha iyi kavrayabi- lirimiz.

Reform Paketi Ve Tartışmalar

Reform paketi Küba'da açıklandığında özellikle kapitalist propaganda merkezleri tarafından çarpıtılmaya çalışıldı. Küba'da sosyalist sistemin işe yaramadığına dair, yanılsamalar yaratmaya, reform paketini de buna örnek olarak göstermeye çalıştılar. Bu planlı ve programlı bir saldırdır. Özellikle Küba devlet başkanlığına Raul Castro'nun getirilmesinden sonra, Küba sisteminin çökeceğine dair propagandalar arttı.

Sermayenin yaratmaya çalıştığı korku, kaygı ve kuşkuya yer yok! Bunun yaratılmasına da izin vermeyelim. Kafalarda bulanıklığa da yer yok! Bugün Küba'da olup biten, tıpkı "Özel dönem"de ki gibi; Sosyalist ekonominin korunup, daha da güçlenmesi için gerekli olanların yapılmasıdır. Küba Merkez İşçi Sendikası(CTC) tarafından yapılan açıklama, konuyu aydınlatıyor: " ...Küba, ekonomik açıdan ilerleme sağlama, üretimi daha, iyi örgütleme, üretkenlik potansiyelini geliştirme ve üretkenliği arttırma, disiplin ve verimliliği iyileştirme aciliyetiyle karşı karşıyadır ve bu yalnızca ve yalnızca halkımızın onurlu ve adanmış çabasıyla mümkün olacaktır. Bugün, Kübalıların görevi, çalışmak ve bunu ciddiyet ve sorumlulukla yapmak, sahip olduğumuz kaynakları daha iyi kullanmak ve böylece ihtiyaçlarımızı karşılayabilmektedir.

...Devlet işletmelerinde ve bütçeden ödenek alan kuruluşlarda istihdam fazlasının bir milyon kişiyi aştığı bilinmektedir.

...Devletimiz istihdam fazlasına sahip üretim ve hizmet birimlerini desteklemeyi ve ekonomiyi hantallaştıran, ona çelme takan, kötü alışkanlıklar yaratan ve işçilerin davranışlarında deformasyona yol açan kayıpları sürdüremez ve sürdürmemelidir de...

... Kamu sektöründe yalnızca tarım, inşaat, öğretmenlik, polislik, sanayi işçiliği gibi eskiden bu yana, iş gücü eksikliği çekilen temel işlerdeki pozisyonların doldurulması mümkün olacaktı.

Ülkemizde, petrol, inşaat, biyoteknoloji, ilaç sanayi ve turizm gibi farklı sektörlerde kayda değer bir yatırım süreci yürütülmekte, aynı zamanda baş-

ka malların da üretimi arttırılmaktadır; bunların yanı sıra, hizmet ihracatı arttırılacak ve bu da yeni istihdam olanakları yaratacaktır.

... Kübalı işçilerin ve halkımızın birliği, Devrimin yarattığı devasa eserin, ortaya çıkartılmasının anahtarı olmuştur ve şu anda başlattığımız dönüşümlerde de en önemli stratejik silahımız olmaya devam edecektir.

**CTC Ulusal Sekreteryası
(17.09.2010)"**

Yapılan bu açılamanın yeterli olduğunu düşünüyoruz. Fakat şunu da belirtmekte fayda var. Sosyalist üretim ilişkileri uzlaşmaz çelişki ve çatışmalarla ilerlemez. Orada üretim araçlarının mülkiyeti ile üretim ilişkileri içerisinde uyum vardır. Evrimsel bir süreç yaşanır. Fakat bu demek değildir ki, sosyalizm üretim araçlarının gelişimini kendiliğinden güvence altına alabilir. Hayır. Üretim araçlarının gelişimi olmadan, üretim ilişkileri ile üretim araçları arasındaki uyum da mümkün olmaz. Bu nedenle üretim araçlarının gelişmişliğinin güvence altına alınması; toplumsal üretici güçlerle, toplumsal üretim ilişkileri arasındaki uyum, üretici güçleri yö-

neten toplumun bilinçli, planlı müdahalesi ile olur.

Küba'da 40 yıldır açılmayan küçük özel girişimciliğinin açılması da bu plan ve müdahaleye dahildir. Küba bunu kendisinden emin ve proletarya diktatörlüğünün kontrolünde yapıyor. Yani Sovyet devriminden sonra, uygulanan NEP politikasının yaşandığı dönemdeki gibi Kim-Kimi gibi bir sorunu yok. Bu sorun Küba'da çoktan çözüldü ve sosyalist ekonomi Küba'da yerleşmiş durumda. Ama Sovyetlerde uygulandığı dönemde henüz kimin kime üstünlük sağladığı kesinlik kazanmamıştı ve bu bir tehlikeyi içeriyordu. Ama Küba'da bu sorun çoktan çözülmüş durumdadır.

Bu nedenle yaşanan bu süreci Sosyalizmden geri dönüş olarak yorumlamak, Küba'yı ve sosyalist deneyimlerin tarihini bilmemek demektir. Tam tersine bugün Küba'da olan sorun şudur: Sosyalist ekonomiyi daha iyi nasıl geliştirebilir ve sosyalist toplumu, kazanımlarını emperyalizmin saldırılarından nasıl koruyabilirizdir. Sosyalist üretici güçleri ve ilişkileri nasıl geliştirebilirizdir.

Bu nedenle kaygılanmaya gerek yok. Vamos Bien!

“Bizim dış siyasetimiz nettir. Bu politika bütün ülkelerle ticaret ilişkilerinin güçlendirilmesine ve barışın korunmasına yöneliktir. SSCB, hiçbir zaman kimseyi tehdit etmeyi, hele hele kimseye saldırmayı düşünmez. Biz barış için varız ve barış davasını savunacağız. Ama biz tehditlerden asla korkmuyoruz ve savaş yanlılarının saldırısına, karşı bir saldırıyla cevap vermeye hazırız. Kim barış istiyor ve bizimle ilişkilerde nesnel çaba içerisine giriyorsa, o sürekli bizden destek görecektir.”

hemen hemen her ülkede tarımsal kriz baş göstermekteydi. Bundan ötürü başta ABD, Fransa olmak üzere diğer kapitalist ülkeler kolektifleştirmeye karşı propaganda yürütmüşlerdir.

Tarımın kolektifleştirilmesi üzerine şunlar söylenmektedir: “Köylüler kitleler halinde kolektifleşmeye zorlanmış, köylüler bunun için imha edilmiş, Rusya açlığa mahkum edilmiştir.” Halbuki söylenen bu sözlerin somut bir gerçekliği yoktur. Köylülerin kolektif ekonomi inşasındaki rolleri yapılan çalışmalar, laboratuvarlar, tarım kursları, tarım amaçlı bilimsel araştırmalardan oluşan kurumların derinlikli yürüttüğü çalışmalar Stalin’in öncülüğünde SBKP(B)’nin kolektif üretimin uygulanabilmesi için büyük çabalar sarf ettiğini göstermektedir.

Stalin, 1930 Mart’ında “Başarıdan Başlı Dönmek” başlıklı makalesinde köylülerin kolektif ekonomiye katılmalarında amaca ters düşen hiçbir zor yönteminin kullanılmasını özellikle vurgulamış ve kolektifleşmede sert uygulamalardan yana olan partililere karşı uyarılarda bulunulmuştur.

Kolektifleştirmeye karşı büyük bir kampanya başlatanlar Rusya’da büyük toprak sahipleri olan kulaklar sınıfıydı. Tüm ekilebilir alanların yaklaşık %30’una sahip olmaları ve ellerindeki büyük baş hayvanların sayısı, onların önemli bir gücü ellerinde bulundurmasına yol açıyordu. Öyle ki kulaklar kiliseler aracılığı ile kolektifleşmenin köylülüğün yıkımı olduğu şeklinde propaganda yapmışlar, şehirlerde yiyecek kıtlığına yol açmak için tahıl ambarlarını imha etmişlerdir. Kendi, özel mülkiyetlerini ayakta tutmak için sayısız sabotaj eylemlerine başvurmuşlardır. 1931 yılının başında 100’den fazla komünist Kulakların kıskırttığı kolhoz karşıtı gruplar tarafından öldürüldüler.

Devrimden yıllar sonra dahi kapitalizmin bıraktığı artıklara, sosyalizmin düşmanlarına; büyük köylüler olan Kulaklar sınıfına, tüccarlara, soylular ve Ortodoks papazlarına karşı, emekçilerin iktidarının korunması ve geliştirilmesi için büyük mücadeleler verilmiştir. Stalin de her komünist gibi, toplumsal mülkiyetin korunması için, işçi sınıfı ve Rusya’nın tüm halklarının gerçek refahı için tüm karşı-devrimci unsurlara karşı her daim mücadeleye yürüten komünist partinin öncüsü niteliğine sahip olmuştur. Stalin’in bir sözünde belirttiği gibi;

“Sınıfların kaldırılması, sınıflar mücadelesinin kesilmesiyle değil, aksine daha güçlü verilmesiyle olabilir.”

Hitler Faşizmini Yerle Bir Eden Stalin Öncülüğündeki Kızıl Ordu, Sosyalizmin Yengisidir

Dünya burjuvazisinin Sovyetler Birliği ve Stalin’e yaptığı suçlamaların sayısı sınırsızdır. Özellikle 30’lu ve 40’lu yıllarda SSCB’nin Doğu Avrupa ülkelerinin topraklarını ilhak etme politikasını izlediğini öne sürdüler. Yine Stalin’in Hitler’e savaş yolunu açarak Nazilerle birlikte Polonya topraklarını paylaştıkları savlarını öne sürdüler. Kapitalist sistemin bekçileri, sosyalizmin düşmanları bu aslı olmayan sözlerle karalamaya devam ededursunlar; bu olaylara ilişkin gerçek bilgiler dokümanlarda, sayısız tanıkların anlatımlarında ve tarihsel verilerde mevcuttur.

Tekeller arası rekabet o kadar ileri boyutlara vardı ki, savaş kaçınılmaz oldu. Ayrıca kapitalist ülkelerde yaşanan ağır ekonomik kriz, kapitalist dünyanın yanı başında yükselen sosyalizmin emekçilerin umudu haline gelmesi kapitalistleri korkutuyordu. Bu koşullarda Tekellerin 2. paylaşım savaşına doğru süreç hızlandı.

Almanya, İtalya, Japonya gibi ülkelerde mali-sermayenin açık faşist diktatörlükleri kurulmuştu. Bu emperyalist güçler aynı zamanda dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Sovyetler Birliği’ne karşı Anti- Komintern Paktını oluşturdular.

1934’te Stalin Bolşevik Partisi’nin 17. kongresine sunduğu raporda şunları söylemiştir:

“Bizim dış siyasetimiz nettir. Bu politika bütün ülkelerle ticaret ilişkilerinin güçlendirilmesine ve barışın korunmasına yöneliktir. SSCB, hiçbir zaman kimseyi tehdit etmeyi, hele hele kimseye saldırmayı düşünmez. Biz barış için varız ve barış davasını savunacağız. Ama biz tehditlerden asla korkmuyoruz ve savaş yanlılarının saldırısına, karşı bir saldırıyla cevap vermeye hazırız. Kim barış istiyor ve bizimle ilişkilerde nesnel çaba içerisine giriyorsa, o sürekli bizden destek görecektir.”

SSCB, böylesi koşullarda tek tek kapitalist ülkeler değil, tüm bir kapitalist bloğun sosyalizmi kısaç altına alma girişimlerini engellemek, sosyalizmin çıkarlarını koru-

mak için ardı ardına pek çok ülkeyle saldırmazlık paktı imzaladı.

Bu süre içerisinde faşist diktatörlüklerin kurulduğu Almanya ve İtalya daha da saldırganlaşmış; diğer taraftan İngiltere, Fransa, ABD gibi ülkeler ise Komünizm geleceğine Almanlar gelsin diye hareket ettikleri için, SSCB’nin dünya savaşını engelleme çalışmasında yalnız bıraktılar. Böylece SSCB’yi açık hedef haline getirdiler. Sovyetler Birliği ise bu gerçeğin bilincinde olarak Sovyet halklarının çıkarı için, birçok ülkeyle saldırmazlık paktı imzaladı. Bu ülkeler içinde Nazi Almanya’sı da var. Sonuçta SSCB’nin Almanya Hükümeti’ne baskısıyla Alman-Sovyet Saldırmazlık Paktı imzalanmıştır. Bu antlaşma Hitler Almanya’sının, SSCB’ne yapacağı ani bir saldırıyı engelliyordu. Bu sayede SSCB hem savaşı geciktiriyor, hem de olası bir savaşa hazırlık yaparak sosyalizmi güvenceye almaya çalışıyordu. Ancak ABD başta olmak üzere diğer emperyalist ülkelerin amacı Sovyetleri savaşa sürüklemektir. Finlandiya’nın Sovyet topraklarına girmesi Kızıl Ordu birliklerine saldırısı ile birlikte fitil ateşlenmiş oldu. Fin ordusunu silah ve cephane yardımıyla besleyen ABD Hükümeti ve diğer ülkeler aynı zamanda İsveç ve Norveç’i de SSCB’ye saldırtma hazırlıklarına başlamıştı.

Hitler Almanya’sının SSCB’ye saldırısı 1941 yılında başladı. Ancak Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu birlikleri Hitler ordularını yerle bir ederek geri püskürttüler. Hitler faşizmi Kızıl Ordu tarafından büyük bir bozguna uğradı. Bu bozgunu ne toplama kampları, ne katliamlar ne de hayvani şiddet engelleyemedi. Her ne olursa olsun, Stalin’in ve SBKP(B)’ in önderliğindeki Sovyetler Birliği, faşizmi ayaklar altına almış ve sosyalizmin korunması için amansız bir mücadele vermiştir. Avrupa’yı Hitler faşizminden kurtarmıştır, bu gerçeği hiç bir kuvvet gizleyemez. Bu sarsılmaz gerçeklik tüm çıplaklığıyla gözler önündedir ve emekçi halkların yüreğinde ve bilincinde yer almaya devam edecektir.

Burada Stalin’e yönelik yapılan bütün saldırıları cevaplamak mümkün değil. Ama şu genç yoldaşlar tarafından bilinmelidir ki, Kim Stalin’e fütursuzca saldırıyorsa, aslında o Leninizm’e saldırıyor demektir. Sosyalizme saldırıyor demektir. Bu nedenle bizler Stalin’i savunmanın Komünizmi savunmak olduğunu bilerek hareket etmeliyiz

Doğa Yok Oluyor, Sağlıklı Yaşam Kalmıyor

Sağlık ve çevre ilişkisi herkesin günlük yaşamını temelinden ilgilendiren konulardan biridir. Sağlık ve çevre birbiriyle doğrudan ilişkilidir ve bizler için de bu ilişki oldukça önemlidir. Sağlığın yaşamımızda ne kadar önemli olduğunu belirtirsek, sağlık; bireyin kendisinin ve yeteneklerinin farkında olmasının, bu yetenekler doğrultusunda amaçlarını ve ihtiyaçlarını belirlemesinin ve bunlara ulaşmak için çevreye uyum sağlayabilmesinin bir aracıdır. Bu anlamda sağlık; yaşamın bir hedefi değil, bu hedefe ulaşabilmek ve üretebilmek için bir araçtır. Sağlığı bu açıdan ele aldığımızda ona etki eden birçok etmen olduğunu görebiliriz. Fiziksel sağlık, sosyal sağlık, duygusal sağlık, zihinsel sağlık, toplumsal sağlık ve çevre sağlığı bu etmenlerden birkaçıdır. Ancak belki de en önemlisi ve üzerinde en çok durulması gereken etmen çevre sağlığıdır. Çevre sağlığı, bireyin olumsuz olarak tarif edilen her türlü çevresel etkene karşı korunması ve onunla çevresel etkenleri belirlenen kriterlere uyumlu olarak bir arada tutulmasıdır. Çevre dediğimiz şey, bizler de dahil birçok canlının ve cansız maddelerin de içinde bulunduğu ve sosyal, biyolojik, fiziksel ve kimyasal uğraşların sürdürüldüğü ortamdır. Dolayısıyla, yukarıda belirtildiği gibi, çevremizde bizim sağlığımızı olumsuz yönde etkileyebilecek birçok madde bulunabilir. Ancak bunun dışında bizi en çok ilgilendirmesi gereken şey sağlığımızı olumsuz etkileyebilecek maddelerin yine “biz insanlar” tarafından doğaya verilmesidir. Burada biz insanlar derken elbette tek tek bireylerden bahsetmiyorum. Çevrenin hızla bozulması, doğal kaynakların hızla tüketilmesi ve küresel iklim değişikliklerine gerekçe olarak her ne kadar “biz insanlar” ya da hızla artan dünya nüfusu gösterilse de var olan üretim biçimi ve üretim ilişkileri tüm bu sorunların asıl sebebidir. Doğal döngülerdeki değişimler, mevsim değişiklikleri, ozon tabakasındaki delinme/incelme, asidifikasyon vb. küresel çevre sorunları tüm bu ilişkilerin birer sonucudur. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz çevredeki bu tür değişimler de bizim sağlığımıza doğrudan etki ederler.

Değişimin doğada kural olduğunu hepimiz biliriz. Doğada gördüğümüz her canlı, milyarlarca yıllık bir süreç içinde geçirdiği sayısız uyarlamalarla mevcut koşullara en uygun şeklini almıştır. Yani, evrimsel değişimlerle çevreye uyum sağlamıştır. Bu durumda, doğaya dışarıdan yapılan her müdahale belli bir risk taşır; doğaya yapılan büyük çaplı değişikliklerin zarar verme olasılığı yarar sağlama olasılığından daha yüksektir. Bu durumun sağlığımıza etkisi daha iyi anlayabilmek için örneklendirecek olursak, çok uzağa gitmemize de gerek kalmayacaktır. Kuşaktan kuşağa aktarılan genetik bilgi, her canlıda hücrelerdeki DNA moleküllerinde bulunur. Örneğin radyasyonlu bir su içtiğinizde, suyla vücudunuza giren radyasyon, DNA molekülünün yapısında değişiklik yapma özelliğine sahiptir. Aldığınız radyasyon dozu arttıkça, çocuklarınıza da aktaracağınız DNA moleküllerinde değişiklik olma olasılığı da artar. Tabi alınan radyasyonun yararlı bir mutasyona yol açma olasılığı da vardır ancak, bu mutasyonun zararlı olma olasılığı kat kat fazladır. DNA’da meydana gelebilecek bu tür zararlı bir mutasyon nesiller boyunca sağlıklı bireylerin oluşmasına yol açabilecektir. Doğa tarafından, uzun bir evrimsel süreç boyunca nesilden nesile çok küçük değişimlerle do-

ğaya en uyumlu hale getirilen DNA’ya dışarıdan yapılan bir müdahale oldukça kötü sonuçlara yol açabilmektedir.

Kapitalizmin diğer tüm olumsuzluklarının yanında neden olduğu yoğun doğal kaynak israfı ve atık üretimi de insanların sağlığını ve refahını olumsuz etkilemektedir. Doğaya salınan hiçbir madde yok olmaz. “Atalım çöpleri denize; su alıp götürsün, sanayi atıklarını boşaltalım nehirlerle; su uzaklaştırır kurtuluruz. Linyit yakan santralin bacasını çok uzun yap ki yukarılara dağılsın; hava kirliliği olmaz. Nükleer enerji santralının atıklarını çok derinlere göm; başına dert açmasın.” Bu cümleler çok tanıdık gelebilir çünkü bunlar dünyanın dört bir yanında kapitalistlerce insanlık ve doğa düşünülmeden her gün uygulanan şeyler. Bu noktada bir örnek vermek gerekirse dünyanın petrol devi BP’nin Meksika Körfezi’nde yaptıklarına bakabiliriz. Okyanusa karışan petrolün, doğada bulunan bütün canlılara vereceği zarar ölçülemeyecek boyutlardadır; birçok canlı türünün yok olmasına neden olacaktır. Türlerin yok olmasıyla ekosisteme yapılan bu “dış” müdahalede beraberinde birçok yok oluşu getirecektir. Bunun etkisini çok zaman geçmeden hissedeceğiz ki zaten önceden yapılmış bu tür müdahalelerin etkilerini de bugün hissediyoruz. Ancak unutulmamalıdır ki doğa bu etkilerin tamamen yok edebilecek bir sihirbaz değildir. Doğaya verilen bu maddeler ya aynı şekilde ya da şekil değiştirerek herhangi bir yerde karşımıza çıkabilirler. Eminim birçoğumuz şu türden binlerce haber okumuş, duymuş ya da birebir şahit olmuşuzdur; “İçtikleri suya fabrika atığı karışan insanlar yaşamlarını yitirdiler.” Evet, kapitalistlerce bu tür olayların yaşanmaması için önlem almak biraz pahalı(!) geldiği için dünyanın her yerinde insanlar yaşamlarını kaybediyor. Ee ne de olsa gözü dönmüş kapitalistler için bu insanların yaşamlarının bir değeri yok. Yeter ki onların çarkı dönsün.

Sadece kapitalistlerin kâr hırsı yüzünden yaşamdan kovulan insanlar oldukça sağlıklı ortamlarda hayatlarını sürdürmeye mahkum ediliyorlar. Engels “İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu” adlı yapıtında bu insanların ne kadar sağlıklı bir ortamda ve ne zor şartlar altında yaşamlarını sürdürmeye çalıştıklarını açık bir şekilde anlatıyor. 1844’te İngiltere’nin Manchester şehrindeki emekçilerin yaşam koşullarını anlatan Engels, günümüzde emekçilerin yaşadığı ortamları görseydi buralar ona pek yabancı gelmezdi herhalde. Sonuçta insanlar yine; birbiri içine girmiş, güneş bile almayan bazen tek göz bir odadan oluşan evlerde, kanalizasyon ve içme suyunun bulunmadığı mahallelerde yaşamak zorunda bırakılıyorlar. Bazen de Los Angeles’te olduğu gibi üzerinde bir avuç sermaye sahibi yaşam sürsün diye oluşturulmuş lüks şehirlerin altındaki tünellerde yaşamak zorunda bırakılıyorlar.

Sonuç olarak; kapitalizm, hangi zaman aralığında olursa olsun doğanın varlığını tehdit etmeye devam ediyor. Bu noktada biz genç yoldaşlara düşen görev, bıkmadan usanmadan gençliğe, emekçilere doğamızda ve buna bağlı olarak insanlıkta meydana gelen bozulmaların, çürümelerin asıl kaynağını anlatmak ve kapitalizm bizim sorunumuzu getirmeden onu tarihin çöplüğüne göndermek için mücadeleye çağırmaaktır.

Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün!

Bu Ne Kadar?

CİRAN

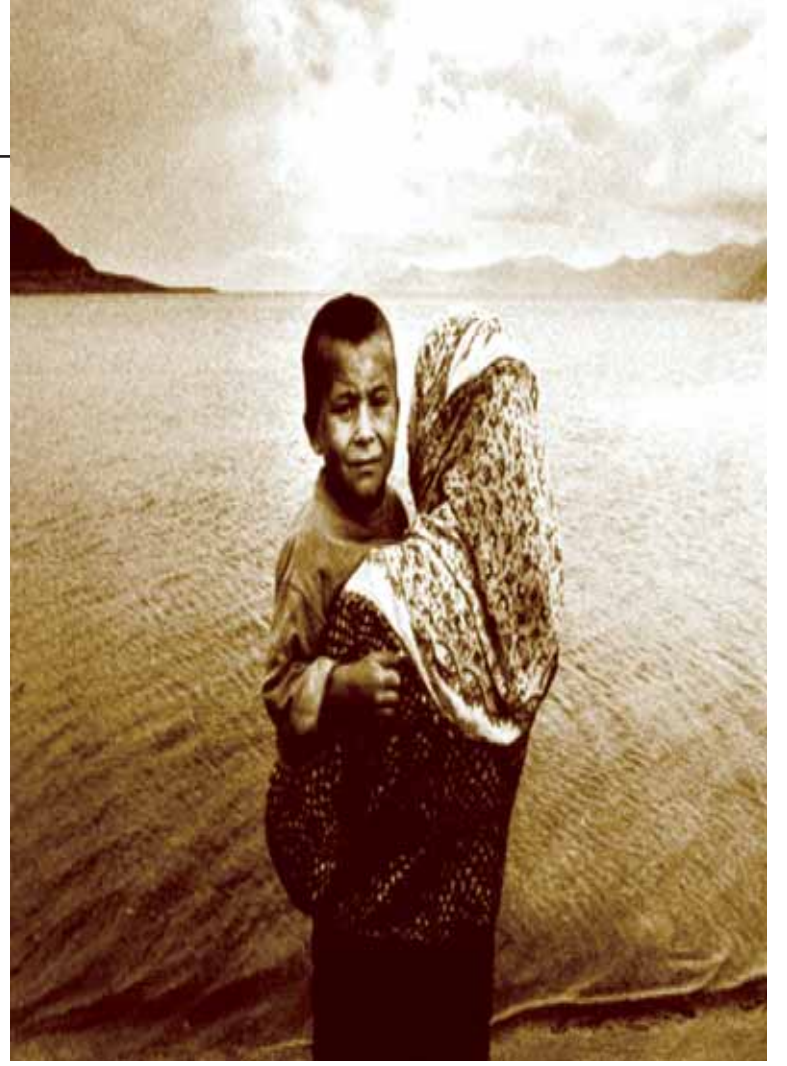
**Her öykü birilerine armağan edilirmiş. Oysa ben sadece yazdım. Asıl onlar bize armağan etti bu öyküyü. Emekçi bir mahallede oturan birbirine benzer hayatlar yaşayan genç ömürlere...*

Sehrin ışıklı camekanları vurur yüzüne. Kanma, yalancıdır onlar. Her ışıklı camekan birilerinin ışığını çalar. Ve öyle aydınlatır geceleri. Ve kandırır ona bakan herkesi. Çeker yalancı dünyasına. Sonra dalar gidersin bir camekan yalanlığına. “Bu ne kadar?” dersin. Yüzüne sahte bir mutluluk giyinmiş tezgahar kızın gözlerine bakarak. Sonra çıkar gidersin. Ardında camekanların yalancı ışığını ve ışığı çalınanları bırakarak.

Oysa o ışığın ardında onlar vardır. Emeği, teri alıkoyulanlar. Üzerinde baba azarı her sabah aynı yolun konuğu işçi kızlar... Ve üzerinden çıkarıp azarları, giyince iş elbisesini yer değiştirir azarlar. Bu sefer patron azarı, tacizi... Ve sat derler ona. Sadece sat. Yüzüne sahte bir gülümseme giyin. Maaşından çok (yani senden pahalı) şu elbiseyi sat. Çünkü hiçbir zaman azalmamalıdır camekanların ışıkları. Her daim bir genç ömür, ışığın harlanması için feda edilmelidir camekanlara. Ve o yüzden satar işçi kız her gün tenine değen elbiseleri. Her gelenden ilk duyduğudur “Bu ne kadar?” Oysa hiç sormazlar ona adını, düşlerini, sevdasını... Oysa onun da düşleri vardır. Babasından ve patronunda gizli düşleri. Hani babasının izin verdiği kadar “uzun” Pazar gezmelerinde biriktirdiği düşleri. Hani her akşam evine giderken pencerenin önünden geçen sevdası gibi. Çiçek sulamanın bahanesiydi onu görmek isteği. Ah! Gözleri degecek miydi kendi kadar sessiz şu pencereye. Ve bir gün bir zılgıt sesiyle evlenip gitti başka mahalleye. Ve kurudu penceresindeki tüm çiçekler. “Sevmeyi bile beceremiyorsa bir insan neye yarar ki?” Sordu sorusunu Tanrıların yitirilmiş vicdanına ve başladı içini dökmeye. Bu defa bu ne kadar demeden önce onu dinleyelim mi? Ve başladı içini dökmeye. Sustukları söz oldu. Biriktirdikleri sel. Ve başladı içini dökmeye:

“Erteledik hayatı, ölünce yaşarsız diye. Düşleri erteledik, istediklerimizi kısaca her şeyi. İnsandık ve yaşıyorduk. Hatta güneş vurduğunda gölgemiz bile vardı. Sesimiz, suretimiz, kalbimiz, duygularımız... Vardık yani yaşıyorduk. Dünya pencere-mizden görebildiğimiz kadarından ibaretti. Ve kitaplarda uzak diyarlardan bahsedilirdi hep. Uzak diyarlarda mutlu insanlardan. Oysa mutluluk bizim için küçük dünyamızda evimizin toprak damında çay yudumlamaktı sadece.

Doğruları doğrularımızın ve hayatımızın katili oldu. Gerçekleriyle yaşamamızı istediler. Ayak izlerinin peşinde sürüklenmek gittikleri her yere. Yeryüzünde ve sokaklarda ayak izlerimizin bile olmasına tahammül edemezlerdi çünkü. Sevmediğimizi sevdirmeye çalıştılar. Oysa tek bizim olandı kalbimiz. Söylenmemiş sevdalarımız vardı. Her sabah işe giderken pencerenin önünden geçen. Çiçek sulamanın bahanesiydi onu

görmek istememiz. Ah! Gözleri degecek miydi benim kadar sessiz şu pencereye. Ve bir gün bir zılgıt sesiyle evlenip gitti başka mahalleye. Ve kurudu penceresindeki tüm çiçekler. Sevmeyi bile beceremiyorsa bir insan neye yarar ki?

Ey! Ömrümü heba eden suskunluğum. Her şeyin katili. Acizliğimin sebebi. Elbet yenilmez değilsin sen. Susmayın siz. Susmayın ne olur. Düşleriniz ölürken susmak, bir halk yok olurken susmak, ezilirken, sömürülürken susmak. Susmayın. Susunca ölür her şey.

Bir çare... Bir çare gerekti. Çünkü bu sokaktan, bu mahalleden, bu şehirden ibaret değildik. Milyonlardık biz. Milyonlar... Bir çare gerekti o yüzden. Ve her daim yapılacak bir şey elbet vardı. Ve kırılmalydı suskunluğun zincirleri. Ve biz konuşmalydık artık. Daha kaç düşümüz yitip gidecekti. Hayatımızdan kaç günümüzü daha çalacaklardı. Ve biz hep susacak mıydık? Hayır! Artık kırılması gereklidir bütün suskunlukların. Ve haykırmak düşleri. Ertelemeden yaşamak. İnanıklarının yolunda yaşamak. Evet, daha ne kadar katili olacağız kendimizin.”

Kıssadan hisse istermiş her hikâye en kısadan manası şu olsun bu yazının. Susmayın. Susmak kaybetmektir her şeyi ve her şeyini. Sahi 25 Kasım “Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması için Uluslararası Mücadele Günüymüş” Tüm resmi kurumlardan yalancılar, kadınların ne kadar değerli olduklarını anlatıp duracak. Ama hepsi o camekanın ardındaki kızlara aynı soruyu soracak “Bu ne kadar?” Bu yazının o günle ve o resmi yalancılarla bir ilgisi yoktur.

Emeğin Örgütlenmesinde Sanatın Rolü

Sanatın değiştirici dönüş-türücü olanı, geliştirici olanı, yeniden üreteni, i-leriye doğru götüreni; toplumu daha iyi şartlar-da yaşaması için var olan düzenin gerçek yüzünü ortaya koyan ve bu düzenin verdiği zararların yerine neyi koyacağını bilen, bunu sergileyen devrimci sanat eserlerini ortaya koymuştur. Devrimci sanat topluma yaşadıkları acıları, katliamları, yoksullukları, emekçinin işçinin ezilen halkların düzen tarafından nasıl sö-mürüldüğünü bütün gerçekliğiyle ortaya koyar. Devrimci sanat aynı zamanda toplumun bu kesimlerine yapılan bunca vahşete karşı nasıl davranılması ve nasıl mücadele etmesinin gerektiğini de yaptığı sanat eserleriyle sergiler. Bunun içindir ki Devrimci Sanat insanların insanlık için mücadeleye iten ilk adımlardan biridir. Bizler Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi olarak sergilediğimiz devrimci sanat eserlerinin bıraktığı etkiyi, insanlarda oluşturduğu duyguları ve hisleri sizlerle paylaşacağız birkaç örnekle.

Oynanan Oyun: Tersane
Sergilendiği Tarih: 27–28.02.2010
Adres: İzmir Gençlik Tiyatrosu – Menemen Kültür Merkezi

Tersanelerdeki iş cinayetlerini, tersanelerdeki kölece çalışma koşullarını insanlığın bittiği noktayı sergilemiştik. Oyunda toplumun gözü önünde olan ama sistem tarafından lanse edilmeyen işçi cinayetlerini işçi katillerini ve işçilerin ailelerinin durumunu ortaya koymuştuk. İnsanlara unutturulmaya çalışılanları sergilemek seyirciye bir tokat gibi gelmişti, Oyun izleyiciyi kendisine kilitlemişti ve izleyicide uzun süre etkisini gösterdi. İnsanlar Emrah Varol’u, Çetin Kaya’yı, Metin Turan’ın ölümlerini oyunu izledikten sonra insanların zihinlerinden çıkmıyordu işçi cinayetleri. Oyun sonrası yaptığımız ikili sohbetlerde bir izleyici şunları diyebiliyor;

“Yüreklerinize sağlık, bizlere bu sistemin ne kadar yoz ve çürümüş olduğunu

gösterdiğiniz için. Sizler sadece burada tersane işçilerine değinmediniz bize bu topraklarda hayatımızın 3–5 kuruş değerinde olduğunu gösterdiniz. Bizlere madden işçilerini, inşaat işçilerinin ölümlerini hatırlattınız.”

İsteddiğimiz şey olmuştu insanların her gün saatlerce köle gibi çalıştığını ve ölümlerine sermayenin aldırılmadığını göstermiştik. Akıllarında soru işaretleri, duygularında öfke, nefret ve isyanı bırakmıştik. İnsanları bunun üzerine düşün-dürmüştük.

“Ölüsünü geminin direğine astılar / Oysa o ne bir korsandı/ Ne de ibreti a-lem içindi bu/ Kalkıp gelmişti uzak bir şehirden/ Tek isteği ekmek parası gönde-rebilmekte evine/ Üç kuruşa 12 saat çalışan/ Yorgun ve aç bir işçiydi/ Düştü koca gövdeli gemiden/ Düştüğünü bile bilemeden/ İki gün denizin dibinde/ Yosunlar ve artıklarla ölüsü/ Dipte öylece kaldı da/ Kimse bilmedi nerede/ Kimse demedi gelmedi bu adam işe.”

*Aydınlar
proleterleşmeli,
proleterler
aydınlaşmalı*

Oyunun Adı: EVİN A

**28.03.2010 / Ayışığı Ekin Sanat Derneği
25.04.2010 / İzmir 15. Tüyap Kitap Fuarı
22.05.2010 Kürdi-Der
Kürt Dili Araştırma ve Geliştirme Derneği)**

Kürdistan'da yaşanan katliamların, yaşanan acıların, öfkenin sesiydi, haykırışıydı Evin a Newroz. Kürdistan sokaklarında çocukların öfkesiyle, Annelerin feryatlarıyla, Kürdistan dağlarından özgürlük için mücadele eden gerillaların haykırışıyla başlıyordu oyun. Oynanan tiyatro oyunu hem Kürtçe hem de Türkçe idi. Oyun içinde tek kelime Kürtçe bilmeyen arkadaşlarımız da vardı. Kürtçe bilmeyen arkadaşların Kürtçe konuşması Kürt Halkı tarafından sevinçle karşılandı. Kürt halkının mücadelesinde yalnız bırakmadığımız gibi, onun mücadelesini devrimci sanatımızda da

işlemiştik. Bu oyun Kürt-Türk Halklarının Birlikte Mücadelesinin güzel bir örneği olmuştu. Kürt halkının yaşadığı acıların kendi acımız olarak hissetmemiz, verdiği mücadeleyi kendi mücadelemiz olarak görmemiz Kürt halkını derinden etkilemişti. Evin a Newroz oyunu aracılığıyla Kürt halkı ile aramızdaki bağları daha da sıklaştırmış olduk. Evin a Newroz'u ilk olarak Ayışığı Ekin Sanat Derneğinde sergiledik. Daha sonra Türkiye ve Dünya tarihinde bir ilk olarak Tüyap Kitap Fuarında sahneledik. Bir sanat dalı olan fotoğraf aracılığıyla ile tanıştığımız Mamoste (öğretmen) Ape Mihe-med' in katkılarıyla Kürdi-Der'de de sergiledik Evin a Newroz' u. Evin a Newroz' u sergilediğimiz her sahnede kitleyi Kürdistan topraklarından gelen çığlıkların, feryatların, haykırışların ve özgürlük türkülerini yakından hissettiriyorduk ve hissediyorduk. Kürt bir annenin ilk kez Kürtçe konuşan bir Türk kızına sarılması ve ona sahip çıkması aynı şekilde Türk'ün Kürde sahip çıkması o birlikteliği sağlamamız bizim devrimci sanatımızın amacına ulaştığını göstermiş oldu. Evin a Newroz Kürt halkının isyan ateşinin hiçbir zaman sönmeyeceğini ve daha da yükseleceğini hiçbir gücün bu ateşi söndürmeyeceğini ifade eden coşkulu bir oyundu.

“Donmasına çocuk gülüşlerin, 12 yaşında 13 kurşunla öldürülmeye, çocukluğunda havan topuyla parçalanmaya katledilmeye, daha gençliğinde Muğla'nın ortasında polis kurşunuyla öldürülmeye karşı bir isyandır. Bu isyan büyük bir isyandır. Bu isyan katledilen Uğur Kaymazın, Ceylan Önkol'un, Şerzan Kurt'un, Mazlum Doğan'ın, Rahşan'ın, Beritan'ın isyanıdır.” Bu isyan bir halkın kendi özgürlüğüne kavuşabilmesinin isyanıdır.

Bizler Ayışığı Tiyatro İşçileri olarak devrimci sanatımızı her zaman sergilemeye devam edeceğiz. Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla şiarıyla yolumuza devam edeceğiz.

İzmir Ayışığı Tiyatro İşçileri Topluluğu

İşçi Ziyaretinin Öğrettikleri

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Bugün (27 Ekim) 4. Levent'te çadır kurmuş bir avuç ileri tekel işçisinin başlattığı sendikaya karşı mücadele 23. gününde. Bu soğuk kış günlerinde haftaları arkalarında bırakan Tekel işçilerine birçok yapı ziyarete gidiyor. Bugün DÖB olarak yaptığımız ziyarette buna dahil. Yapılan işçi ziyaretlerinin bana kattığı kazanımların sayfalarca kitaptan daha verimli, daha etkili olduğunu belirtmeliyim. Ankara'da verilen o devasa mücadele zamanında yanlarında bir kez dahi bulunmadığım, tüm Türkiye'nin ve Kürdistan'ın dilinden düşürmediği, sınıf mücadelesi tarihimize adlarını yazdıran "Tekel işçileri"nden biri, bugün karşımda benimle sohbet ediyordu. 4 Ekimde başlayan bu sendikaya karşı verilen mücadeleyi ilk ziyaretim değildi ama çadırdaki oturup çay yudumlayarak bire bir geçen diyaloglar, beni bir kez daha gururlandırdı.

Konuştuğumuz tekel işçisi Malatyalıydı ve bize Ankara'daki direniş çadırları kalktıktan sonra memleketine dönüp orada kurdukları çadırlardan bahsetti. O aslında, daha işin en başın-

dayken sendikacıların onlara ihanet ettiğini, şuan yaptıkları gibi bir eylemin gerekliliği bilincine varmış, birçok işçiden sadece biriydi. Malatya'da çadır kurarken tabii ki birçok zorlukla karşılaşmıştı ama bu çadırı 2 ay ayakta tutmayı başarmışlardı. O sıralarda tam karşılıklarına sendikacıların çadır kurduğunu, işçilerin çadırları kaldırmasını sağlayamadığı için bu yola başvurduğunu onlara karşı anti-propaganda yaptıklarını anlattı. Sonra günümüze döndük ve birçok ilde Tekel işçilerinin toplantılar yaptığını, buraya gelmeleri gerektiğini konuştuk. Bu bir adım öte nitelikteki eyleme katılım neden azdı? Sivil toplum kuruluşları, kendisine sol diyen birçok kurum ve en önemlisi Tekel işçilerinin ta kendileri gönüllerinin burada olduğunu söylemekle yetinip neden burada bu işçilerle birleşip direnişlerine kaldıkları yerden devam etmiyorlardı? Biz bunları konuşurken birkaç gün önce kampüslerinde çıkan bir sorundan kaynaklı üniversiteye alınmayan Yıldız teknik Üniversitesi öğrencileri Tekel işçilerini ziyarete geldi. Yerleşildi, ısınıldı ve sohbet ettiklerimiz

Tekel işçisi dikkatini bu gençlere verip; "Arkadaşlar biz sizi çok eleştirdik, açlık, yoksulluk, işsizlik, sorunu varken; bizlerde bugüne kadar bunca baskıya, zulme maruz kalmışken; binlerce faili meçhule şahitken tutup türban gibi bir sorunla uğraşmanız ne kadar doğru? Asıl sorun bu mu?" diye başladı sitem etmeye. Söylediklerinde ki gerçeklik payı, sınıf mücadelesine verilmesini istediği destek, işbirlikçi sendikacıların tavırlarını eleştirmeleri, bize Tekel işçisinin Türkiye'de bugün işçi sınıfının öncüsü, direnişin simgesi olduğunu tekrar gösterdi. Evet, onlar artık sarı sendika başkanlarıyla kol kola "4-c'ye Hayır" sloganını değil, sendika ağalarına karşı da başlattıkları haklı mücadelelerinin sloganlarını atıyorlar. Tekel işçisinin kararlılığı her gelen gün benim devrime olan inancımı artırıyor ve ben, bir işi ziyareti daha gerçekleştirdikten sonra yere daha sağlam basıyorum.

**Tekel işçisi Yalnız değildir!
Ölmek Var Dönmek Yok!**

Taksim'den Bir DÖB'lü

Enternasyonal Dayanışma

Proletaryanın mücadelesi tüm dünyada yükseliyor. Dünyanın dört bir yanından kavga sesleri yükseliyor. Dev büyük adımlarla zafere doğru yürüyor. Dünya emek ordusu ve komünist hareketin önünde önemli bir görev var. Görevimiz işçilerin emekçilerin uluslar arası düzeyde mücadele birliğini oluşturmaktır.

İşçi sınıfı bugün bu görevini “Yaşasın enternasyonal dayanışma” anlayışıyla UPS kargo işçilerinin eyleminde yerine getiriyor ve getirmeye devam ediyor. 1 ve 15 Eylül günleri direnişi UPS işçileriyle uluslar arası dayanışma günleri ilan edilmişti. Peki, nedir bu enternasyonal dayanışma ve temelleri neye dayanmaktadır?

Enternasyonal dayanışma, kapitalizmin bir dünya sistemi haline geldiği günümüzde uluslararası burjuvaziye karşı işçilerin, emekçi halkların cevabıdır. Ekonomik ilişkilerin hiç olmadığı kadar iç içe geçtiği dünyamızda, sömürü tüm dünya üzerinde bir avuç tekel ve emperyalist ülkenin kontrolünde sürdürülmeye çalışılıyor. Yeni sömürge ülkeler, emperyalizmin yoğun saldırısı içinde. Bu ülkelerde ekonomik tam ilhak süreci yaşanıyor. Bu süreç askeri ve politik bağılılığı da beraberinde getiriyor. Buralarda “ulusal bağımsızlıkçı” politika yürütmek, burjuvazinin ekseninde politika yürütmekle aynı anlama gelmektedir. Bu tutum giderek devrim karşıtlığına döner. İşte bu küresel saldırıya cevap ancak emek ordu-

sunun enternasyonal dayanışması ve ortak mücadelesi ile olabilir. Çünkü “Proletaryanın sınıf savaşının zemini bütün dünyadır, kapitalizm bir dünya sistemidir; proletaryanın sınıf hareketi enternasyonal alanda olmak durumundadır. 1800’lerde, proletaryanın enternasyonal hareketi daha çok sosyalistlerin çabalarına bağlıydı; bugünkü tarihsel evrede, enternasyonal ilişki ekonomik gelişme tarafından ön plana çıkartılmıştır.”

Direnisteki UPS işçilerinin eylemi enternasyonal dayanışmaya güzel bir örnektir. 154 ülkede UPS işçileriyle dayanışma amacıyla iş bırakma eylemleri, basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirildi. Emek hareketinin küresel sermayeye karşı mücadele birliği ancak bu şekilde gerçekleşebilir. İşçi sınıfının, emekçilerin ve gençliğin enternasyonalist bakış açısı devrimci pratik olmadan sadece iyi niyet ve temenniye dayanarak kendi karşılığını bulamaz. Yani enternasyonal dayanışma; işçilerin, emekçilerin gerçek anlamda dayanışması eylem ve devrimci pratiğe dayanmalıdır. Aksi takdirde küresel sermayenin saldırılarına herkes kendi başına karşılık vermek zorunda kalır. Bu durumda emperyalist-kapitalist sistemin hepsinin saldırısına ve baskısına maruz kalan herhangi bir ülkedeki emekçiler, yaptıklarını korumada ya da yeni şeyler kazanmada istediğini yapmakta çok zorlanır.

Emek ordusunun sadece küresel saldırılara karşı ortak hareket etmesi tek ba-

şına yeterli değildir. Enternasyonal dayanışma, enternasyonal hareket ortak bir amaca ve onu amaca taşıyacak ortak bir örgütlülüğe sahip olmalıdır. Ortak amaç elbette ki proletaryanın nihai hedefini gerçekleştirmek olmalıdır, sosyalizmi kurmak olmalıdır. Çünkü emekçiler gerçek özgürlüklerine ve ekonomik kurtuluşlarına sosyalizmde ulaşacaklardır. Sadece direniş göstermek, hakları ve kazanımları korumak yeterli değildir. Emekçiler, daha ileri politik hedeflerle yürümezlerse ellerindeki kaybederler. Çünkü yapılan saldırılar, burjuvazi açısından zorunluluktur. Taşeronlaştırma, kentsel dönüşüm, emperyalist savaşlar, okulların ticarileştirilmesi, “yetkin” mühendislik vs... Bunlar önüne ancak devrimle geçilebilecek şeylerdir. Sosyalizm hedefi olmazsa olmazdır.

İşte bu noktada biz devrimci gençliğin önüne de komünist hareketin önüne de şu görev çıkmaktadır. İşçilerin, emekçilerin ve gençliğin enternasyonal birliğini somut bir şekilde yaratmaktır. Enternasyonal Marşı’nda söylediği gibi;

“Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık/ Enternasyonalle kurtulur insanlık”. Hepimizin görevi enternasyonal dayanışmayı kurmak, devrimci eylemlerle pratikle mücadeleye atılmaktır. Kurtuluş ellerimizde.

GENÇLİK DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK

Öğrenci gençlik açısından önemli olan bir 6 Kasım sürecini daha geride bıraktık. Son derece önemli bir süreçte binlerce öğrenci Türkiye ve K. Kürdistan'ın sokaklarına aktı. Kısa süre önce Fransa'da gerçekleşen eylemlerde, özellikle liseli gençlik öne çıkmış ve Fransa'ya 68 baharını yeniden hatırlatmıştı. Buna sebep olan ise Paris sokaklarında binlerce öğrencisinin "bizler işçi sınıfının askerleriyiz" sloganı ile sokakları savaş alanına çevirmeleriydi. Bu çok önemli bir gelişme. Daha lise çağında ki gençliğin, devrimin temel gücü olan proletaryanın yanında, proletaryanın askerleri olduklarını belirtmeleri, burjuvaziye korkutmuş durumda. Burjuva sınıfın 68 baharı hatırlatması, Paris komünü gibi yakıştırmalar burjuvazinin hafızasının ne kadar kuvvetli olduğunu ve düşmanının yaptıklarını unutmadıklarını gösterdi. Bu çıkartılması gereken ayrı bir derstir. İkincisi; işçi ve öğrenci gençliğin birliği, devrimin önemli ve gerekli birlikteliklerindedir. Şimdi kendi ülkemize dönersek, buradaki öğrenci gençlik mücadelesini yeniden gözden geçirmek ve gelişme dinamiklerini yeniden ele almalıyız.

HANGİ YOL DEVRİME ÇIKAR?

Binlerce öğrenciyi sokaklara döken sebep aynı olsa da, sokağa çıkan gençliğin talepleri aynı değil. Mücadele yöntemlerinde seçilen yollar, araçlar da aynı değil. Fakat mücadele sertleştikçe, farklılıklar giderek ortadan kalkıyor ve saflaşmalar daha da net oluyor. Böylece öğrenci gençliğin karşısına genel olarak iki temel yol çıkıyor. Devrimci mücadele yolu ve reformist yol. Devrimci öğrencilerin cevaplama gereken soru şudur: Bu yollardan hangisi devrimin kapısını açar? Hangi yol devrime çıkar?

Reformizmi seçenler kendi içerisinde hala belli farkları içerse de, onlarda kendi içlerinde genel olarak ikiye bölünmüş durumda. Bunlardan ilki; devrimi, sosyalizmi lafız düzeyinde ele alırken, pratikte reformistlerden pek de

farklı değiller. Akademist bakış açısı bütün politikalarında kendisini gösteriyor. Bu kesimler devrimi, sosyalizmi, lafız düzeyinde ele alıyor çünkü gençliğin devrimci bir ruh haline sahip olduğunu görüyorlar. Böylesine devrimci bir süreçte gençliğin sempatisini kazanabilmelerinin tek yolu devrimci sloganları dile getirmek. Son derece radikal söylemlere sahip olup, "harçlardan, turnikelere kadar" birçok konuda çalışma yürüten, saldırılara maruz kalan bu kesimler, devrim için, iktidar için mücadeleyi örgütlemeyi akıllarından dahi geçirmezler. Bu talepleri de ileri sürenleri "şu an öğrenci gençliğin gündeminde değil, öğrenci gençliği ürkütür, öğrenci gençliğin sorunları bu değil" gibi garip açıklamalarla reddeden bu kesimler, düzeni rahatsız etmeden çalışma yürütmekten pek de rahatsız oluyor görünmüyorlar.

Reformizmin bir diğer kanadı ise; AKP karşıtlığında kendisini gösteriyor. Tüm politikalarını AKP karşıtlığına indirgeyen bu kesimler oportünistlere göre daha tutarlı davranarak devrimi lafız düzeyde dahi ele almazlar. Düzen içi çözümleri öne sürüp, gençliğin enerjisini boşa akıtmanın en iyi örneklerini bu kesimler oluşturur. Kendilerine biçtikleri "muhalif" kimliği, onların devrimle alakaları olmadıklarını gösterir. AKP karşıtı olmak temel argümanlarıdır ve genel olarak oportünistlerden keskin bir ayrılıkları yoktur. Aksine birbirlerini tamamlarlar. Çünkü sahip oldukları Akademist-sindikalist anlayış onları pratikte kol kola sokuyor. Gençliği düzen içi mücadeleye kanalize ederek, kimi zaman burjuvazinin yedeği haline getirmiş oluyorlar, ama bütünüyle düzen sınırları içerisinde tutuyorlar.

Mücadelenin keskinleşmesi, İç-savaşın sertleşmesi bu kesimlerin yüzlerini daha açıktan gösteriyor. Devrimle bir alakaları olmadıklarını çok daha net gösteriyorlar.

Diğer mücadele yolu olan devrimci mücadele ise; politik iktidar mücadelesini en başa koyup, işçi sınıfı ile birlikte emeğin iktidar mücadelesini örgütlemeyi kendisine görev bilir. Dev-

D iğer mücadele yolu olan devrimci mücadele ise; politik iktidar mücadelesini en başa koyup, işçi sınıfı ile birlikte emeğin iktidar mücadelesini örgütlemeyi kendisine görev bilir. Devrimci mücadeleyi tercih edenlerin temel hedefi genel olarak bir öğrenci hareketi örgütlemek değil, devrimci öğrenci hareketini örgütlemek ve yükseltmektir. Çünkü öğrenci hareketinin daha ileri gitmesinin tek yolu devrimci hareketi temel alıp, onun koyduğu hedef ve talepleri gerçekleştirmek için mücadele etmektir. Bu da ancak politik özgürlük mücadelesini temel almakla mümkündür. Düzen sınırları dışına çıkmakla, okul sınırlarına hapsolmemekle mümkündür.

rimci mücadeleyi tercih edenlerin temel hedefi genel olarak bir öğrenci hareketi örgütlemek değil, devrimci öğrenci hareketini örgütlemek ve yükseltmektir. Çünkü öğrenci hareketinin daha ileri gitmesinin tek yolu devrimci hareketi temel alıp, onun koyduğu hedef ve talepleri gerçekleştirmek için mücadele etmektir. Bu da ancak politik özgürlük mücadelesini temel almakla mümkündür. Düzen sınırları dışına çıkmakla, okul sınırlarına hapsolmemekle mümkündür.

Ne yazık ki; bugün öğrenci hareketi içerisinde reformistler daha etkin konumda. Buradan gençliğin reformist olduğu sonucu çıkmaz, burada Devrimci öğrencilerin eksikliği var. Gençliği reformizmin etkisinden kurtarmak devrimci öğrencilerin önündeki görevlerdendir. Reformizm; gelişen iç-savaşın gereklerini yerine getiremez, buna yapabilecek tek güç devrimci öğrenci hareketidir. İç-savaşın gelişen çatışmaları içerisinde, bu mücadeleyi yönlendirebilecek, burjuvaziye diz çöktürebilecek tek güç devrimci öğrenci hareketidir. Bu ise reformist yol ve yöntemlerle değil, devrimci yol, yöntem ve araçlarla mümkündür. Devrimin yolu, devrimci mücadeleden geçiyor; reformizm ise düzene hapsediyor.

“İŞÇİ SINIFININ ASKERLERİYİZ!”

Fransız emekçi sınıflarının başlattığı eylemlilik sürecine bu sloganla giren, Fransız liseli öğrenciler, çok doğru bir noktaya işaret ettiler. Öğrenciler ancak işçi sınıfının yanında, onlarla birlikte mücadele ederse, mücadeleleri zaferle sonuçlanabilir. Zira öğrenci gençlik gerçek anlamda emeğin iktidarında özgürdür. Bu devrimci öğrenci gençlik hareketinin önündeki bir görevdir.

Bu yıl ki 6 Kasım eylemlerinde, işçi ve emekçilerin katılımı yetersizdi. Ama İstanbul’da DÖB’ün yaptığı eyleme Tekel işçileri, Okmeydanı SSK işçileri ve Devrimci İşçi Komiteleri katıldı. Yine Ankara’da düzenlenen mitinge Tekel işçileri, tersaneler bölgesinde direnen tersane işçisi katıldı. İzmir’de de işçiler öğrencilerin düzenledikleri eyleme destek verdi. Bunlar istenilen düzeyde olmasa da, bu

doğru bir yoldur. Bu yönde atılacak her adım altın değerindedir. Kaldı ki, öğrenci gençlik her dönem işçi sınıfının eylemlerine destek vermiş ve yanında olmuştur. İşçi ve emekçilerin de yapması gereken budur. Bilinç ve örgütlülük olarak gelişen işçi sınıfı, mücadele deneyimlerinin ona öğrettikleriyle bu yönde adımlar atıyor. Bu süreçte en önemli müttefikimiz nesnel koşullardır. Çünkü nesnel koşullar devrimin toplumsal güçlerini bir yumruk gibi bir araya getiriyor. Burjuvazi devrimin toplumsal güçlerinin mücadele birliğini önlemek için elinden geleni yapsa da bunu başaramayacak. Devrimci öğrenciler mücadele birliği için daha çok çaba sarf etmelidir.

FAŞİST SALDIRILAR VE DEVRİMCİ GENÇLİK

Bu yıl ki 6 Kasım eylemlerinde devlet birçok yerde sivil faşistleri devreye soktu. Hem uluslar arası durum, hem içerde ki sertleşen mücadele, öğrenci hareketine bir şekilde müdahaleyi zorunlu kılıyordu. Sene başında polisin üniversitelerde yasal olarak da bulunabilmesinin yolunu açan YÖK, öğrenci gençliğe yönelik saldırıların daha senenin başında başlatmış oldu. İstanbul ve Mersin’de yaşanan saldırılardan sonra bıçak kemiğe dayandı. Bunun dışında basına yansımayan saldırı ve baskıları saymaya dahi gerek yok. Ve bu sürecin sonunda Kütahya’da bir Kürt genci, faşist bir öğrenciyi bıçakla öldürdü. Bunun üzerine faşist Devlet Bahçeli üniversitelerde ki, ülkücüleri (sivil faşistler) harekete geçmeye çağırdı. Devletin bu faşistleri eğitip, yönettiği, silahlandığı biliniyor. Üniversitelerde de bu saldırılar uzun süredir çeşitli düzeylerde sürüyor. Önemli olan ise şu; devrimci öğrenci gençlik bu saldırıların önünü nasıl alacak ve bu saldırılar karşısında tavrı ne olmalı?

Öncelikle şunu belirtelim; faşizme karşı mücadele tekellerin iktidarına karşı mücadeledir. Faşist devlet aygıtının parçalanmasına yönelik mücadeledir. Bununla birlikte, sivil faşistlere karşı mücadele de önemli bir yer tutmakta. Çünkü yıllardır, devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler basında “dayak yiyen” şekilde gözükmesi, bu

saldırılarına karşı basın açıklaması yaparak cevap verdiğini sanması, devrime, sosyalizme sempati duyan gençliği bıktırmakta ve pasif hale getirmektedir. Oysa bu tutum yalnızca kalabalık olduklarında saldırabilen bu faşistleri daha da “yüreklendirmektedir.” Sonuçta öğrenci hareketinin ilerlemesi, sekteye uğramış oluyor. Nihayetinde “dayak yenerek” hangi savaşın kazanıldığı görülmüş?

Bunu nedenle devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler “faşizme karşı birleşik mücadeleyi” örgütlemelidir. Bu birleşikliğin de amacı savunma değil, saldırı olmalıdır. Üniversitelerden hem resmi, hem de sivil faşistleri söküp atmanın tek yolu budur. Ancak bu şekilde faşizme karşı mücadeleyi yükseltebiliriz. Çünkü faşizmin anlamı tek dil, kitlesel devrimci şiddettir. Devrimci gençlik, devrimci mücadele yöntem ve araçlarını kullanmalı, hayata geçirmelidir.

Sonuçlar

Yukarıda yazılanları kısaca toparlarsak; devrimci öğrenci gençliğin önünde ciddi görevlerin olduğunu görürüz. Bu görevler;

1) Devrimci gençlik işçi sınıfıyla eylemlerini bütünleştirmeli, politik iktidar mücadelesini yükseltmelidir. Yaşanan grev ve direnişlere aktif destek vermeli, onlarla devamlı dayanışma içerisinde olmalıdır.

2) Gençlik faşizme karşı birleşik mücadele yürütmelidir. Bu mücadele tekellerin iktidarına ve onun iktidar organı olan faşist devlete karşı olmalıdır. Bu mücadelede devrimci araç ve yöntemler esas alınmalıdır.

3) Gençlik içerisinde de, genel sosyalist hareket içerisinde yaşanan reformist- devrimci ayrışması derinleşiyor. Reformizm bir blok halinde toplanıyor. Devrimci öğrenciler reformizme karşı mücadeleyi yükseltmeli, gençliğin bu kesimlerce pasifleştirilmesine izin verilmemelidir.

4) Devrimci gençliğin önündeki en önemli görevlerden biri de devrimin pratik örgütlenmesidir.

Devrimci öğrenciler gençlik yalnızca devrimle özgürleşebilir bilinciyle hareket etmelidir.

Geleceğimiz İçin Buradayız!

5 Kasım Cuma günü Beyazıt'ta DÖB'lü öğrenciler olarak, YÖK'ün 29. yılında bir kez daha sokaklardaydık. Vezneciler durağında buluşup, üniversite kampüslerinin arasından, İstanbul Üniversitesi ana kapı girişine kadar yürüdük. Yürüyüş boyunca "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm, Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz, Tekel İşçisi Yalnız Değildir, UPS İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı. Aynı zamanda öğrenci gençliğe yönelik ajitasyon konuşması yapıldı. Konuşmada eğitimin gün geçtikçe pahalılaştığını, eğitim için, sağlık için, ulaşım için para gerektiğini, kapitalizmi yıkmaksak ilerde aldığımız havanın dahi parayla satılacağı söylendi. Öğrenci gençlik sokağa devrimci mücadeleye çağrıldı.

Ana girişin önüne gelindikten sonra, burada basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında: "işte bugün yine sokaklardayız. Bugün emekçiler kapitalizme karşı grev, işgal ve diğer mücadele yöntemlerini uygulamakta tereddüt etmiyorsa, bugün yoksul Kürt halkı ve onun cesur gençliği yasaklanmış diliyle zafer türküleri söylüyorsa, üniversitelerde devrimci öğrenciler devrim ve sosyalizm şiarlarını haykırmaktan geri durmuyorsa, kapitalizmin azgınca sömürüsüne ve faşizmin baskısına rağmen işçiler, emekçiler, gençler mücadelesini aralıksız sürdürüyorsa devrim kaçınılmazdır.

Ezilen ve sömürülen halklarla birlikte olduğumuzu ilan etmek için buradayız. Sermaye sınıfının azgınca sömürüsüne tabi olan işçi ve emekçilerle, yoksul köylülükle mücadelemiz aynı olduğu için buradayız. Devrim mücadelesinde tutsak düşen, faşizmin zindanlarındaki devrimci tutsakların özgürlüğü için buradayız. Üniversiteleri devrimin kalesi haline getirmek için buradayız. İnsanlığın ve gençliğin tek umudu olan sosyalizm için buradayız

... Sermaye sınıfına karşı her alanda mücadeleyi yükseltelim. Bir kez daha haykuralım: Yaşasın Devrim! Yaşasın Komünizm" denildi.

Eyleme ayrıca Okmeydanı SSK'dan işçiler ve TEKEL işçileri de katıldı. Eylemde DİK(Devrimci İşçi Komiteleri) de bulunuyordu ve bir konuşma yaptılar. Yapılan konuşmada öğrenci gençliğin her zaman işçilerin yanında bulunduğu, her zaman işçilerin yardımlarına koştuğuna ve bu yüzden de işçilerin de öğrenci gençliğin mücadelesini sahiplenmesi gerektiğini ifade ettiler.

Eylemimiz sloganlarla son buldu. Taksim Tramvay Durağında Basın Açıklaması

Beyazıt'taki eylem sona erdikten sonra, Taksim Tramvay durağında da bir basın açıklaması yaptık. Çevredekilerin yoğun ilgisiyle karşılaşan eylemde "Eğitimin Kapıları Emekçi Çocuklarına Kapatılamaz/ Devrimci Öğrenci Birliği" pankartı açıldı. Eylemi izleyenlerin bir kısmı eyleme de dahil oldular. Burada okunan basın açıklamasından sonra eylemimiz sona erdi.

Beyazıt'taki eylemden sonra okullarına giden, Marmara Üniversitesi'nin Beyazıt'taki kampüsünde okuyan 4 öğrenci arkadaşımızı faşistlerin tehdit etmesinden dolayı, Taksim'deki eylem sonrası yeniden Beyazıt'a dönüldü. Fakat burada (Bizden önce eylem yapan diğer çevrelerden öğrencilere faşistler saldırmış ve gerginlik yaşanmıştı.) dağılmakta olan öğrenci grubuyla beraber hareket eden yoldaşlarımız, polisin saldırması sonucunda gözaltına alındılar. 22 öğrencinin gözaltına alındığı saldırıda, 5 DÖB'lü öğrenci de gözaltında bulunuyordu. Gözaltına alınanlar bir gün sonra serbest bırakıldılar. Bu saldırılar devrimci öğrencilerin mücadelesini engelleyemeyecek.

**Baskılar Bizi Yıldırılmaz!
Kahrolsun Faşizm
Yaşasın Mücadelemiz!
Faşizme Karşı Silah Başına!
İstanbul DÖB
Devrimci Öğrenci Birliği**

Mersin Üniversitesi'nde Faşist Saldırı

Mersin Üniversitesi'nde bugün (08.11.10) öğle saatlerinde ülkücü faşistler, devrimci-demokrat öğrencilere saldırdı. Çiftlikköy Kampüsü Teknik Bilimler Meslek Yüksek Okulunda faşist grubun saldırısıyla, Gençlik Muhalefeti üyesi Tayfun Çelik demir sopalarla dövülerek bıçaklandı. 33 RC 813 plakalı özel araca binip kaçan faşistler, 2 öğrenciye çarparak olay yerinden yine ellerini kollarını sallayarak kaçtılar. Derya Kaya ve Didem Arıcı isimli iki öğrenci hastaneye kaldırıldı. Yoğun bakıma alınan öğrencilerin durumunun ağır olduğu belirtildi.

Yaralanan Çelik'in tedavisi sürerken öğrenciler ile hastane güvenlikçileri arasında acil servis içinde arbede yaşandı. Olay yerine gelen rektör öğrencilerden birine yumruk atınca Rek-

törün korumalarıyla öğrenciler arasında gerginlik arttı. Bunun üzerine fakülteye çok sayıda polis ekibi sevk edildi. Polisler öğrencileri gözaltına almak isteyince tekrar gerginlik yaşandı. Polisler tarafından 3 öğrenci gözaltına alındı.

Daha önceki bu tarz saldırılar her seferinde karşı konulmalar ile geri çevrilmişti. Bir hafta öncesinde, polislerin silah çekmesi ve sonrasında ise Teknik Bilimler bölümünde ülkücü faşistlerin devrimci öğrencilere saldırmaması, YÖK eylemlerinde yaşanan bıçaklı saldırı ve bugün yaşanan bu olay devrimci mücadelenin yükselişe geçtiğinin göstergesidir. Devrimci mücadele bu saldırılarla sinmek bir yana, karalica yoluna devam edecektir.

Devrimci Öğrenci Birliği / Mersin

Sendikadan Tekel İşçilerine Saldırı

24 Kasım Çarşamba günü sabah erken saatlerde Tek Gıda-İş başkanı Mustafa Türker sendika binasına geldiğinde Tekel işçilerini tahrik eden hareketler yapmasının ardından Tekel işçileri kendisine yumurta atarak karşılık verdi. Türker arabasından inip Tekel işçilerine ağır küfürler ederek kapıdaki özel güvenliklere işçilere saldırmalarına yönelik talimatlar verir. İşçilerle özel güvenlik arasında çıkan kavgada tekeli işçisi Metin Aslan ağır yaralanır. Özellikle gözüne aldığı darbe nedeniyle hastane raporlarından alınan bilgiye göre göz lensinin kaydığı söylendi. Ayrıca Ercan Ballı adındaki bir diğer işçide yaralanmıştı. Yaralanan işçiler hemen hastaneye kaldırıldı. Ancak polisler hemen işçileri ifade vermeleri için karakola götürüldüler. Bunun üzerine bir kitle örgütünün de desteğiyle Tek Gıda-İş sendikası önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Basın metnini okuyan Tekel işçisi Arzu Güneş; yaşanan bu olay işçilerin yanında olması gereken sendikanın tam tersine işçilere saldıran ve hatta ağır hakaretler eden bir yapıya sahip olduğunu gösteriyor. Biz tekeli işçileri olarak 4/C kölesi olmayacağız. Bu direnişi sonuna kadar sürdüreceğiz. Baskılar bizi yıldıramaz diyerek basın açıklamasını bitirdi. Ardından işçilerin desteğine gelen Bilgesu Erenus söz aldı. Bu yaşananların trajikomik bir olay olduğunu ve işçileri yapılan bu saldırının asla unutul-

mayacağını dile getirdi. Açıklamaların ardından kitlesel halde gözaltında olan işçiler alınma gidildi. Levent karakolunda olan işçilerin yanına sloganlar atılarak ve yaralanan tekeli işçisi Metin Aslan'ın fotoğraf çıktıklarıyla gidildi. Karakol önüne gelindiğinde kitleyi çevik kuvvet beklemekteydi. Karakol önüne gelene kadar sivil polisler kitleyi karakol yanındaki parkta tutmaya çalıştı ancak bunu başaramadı. Kitle kararlı bir şekilde karakolun önüne gelindi.

Bu olanlar yaşanırken gözaltındaki Tekel işçilerine kitlenin karakola gelmemesi için telefon açmalarını istemişler ancak onlar bunu kabul etmezler. Kitle sloganlar atarak beklerken önce Metin Aslan dışarı çıktı ve kitle onu alkışlarla karşıladı. Aslan, kısa konuşmasında yaşananları anlatarak bunların kendilerini yıldırmayacağını ve "Biz Halklıyız, Biz Kazanacağız" diyerek sözlerini bitirdi. Bir süre sonra da Ercan Ballı serbest bırakıldı. İşçilerin gözaltından çıkmasının ardından CNN Türk kanalına konuşan işçiler burada özellikle diğer tekeli işçilerine seslenerek kendilerine destek vermelerini ve 4/C uygulamasına ve kendilerini yarı yolda koyan ve saldıran sendikal yönetime karşı yapılan bu eyleme katılmalarını söylediler. Canlı yayın röportajının ardından yine sloganlar atılarak grev çadırlarına gelindi ve bu yaşananlara yönelik yapılan eylem sonlandırıldı.

Beyazıt'ta Devrimci Öğrencilere Polis Saldırısı

5 Kasım Cuma günü Beyazıt meydanında, 6 Kasım 1981 yılında kurulan YÖK'ü protesto eylemleri gerçekleşti. Aynı gün üç farklı eylemin gerçekleştiği Beyazıt'ta, hem sivil faşistlerin hem de resmi faşistlerin huzursuzluğu yüzlerinden okunuyordu. Polis panzerler, su sıkma araçları ve çevik kuvvetle yoğun önlemler almıştı. Aynı zamanda sivil faşistler de iplerinden çözülmek için hazır bekletiliyordu. Devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler eylemlerini bitirdikten sonra toplu bir şekilde Beyazıt tramvay durağına doğru dağıldılar. Çevik

kuvvet ve sivil polislerin takip ettikleri öğrencilerin önü Tramvay durağının önünde kesildi. Çevik kuvvet ve sivil polisler devrimci öğrencilere coplarla saldırdılar. Yaşanan çatışmada 22 öğrenci gözaltına alındı. Gözaltında çevik kuvvetin devrimci öğrencilere vahşice saldırdığı öğrenildi. Öğrenildiği kadarıyla üç polis yaşanan çatışma sırasında, inşaattan düşerek yaralandı. Gözaltına alınan öğrenciler arasında 5 DÖB'lü öğrenci de bulunuyordu. Gözaltına alınan öğrenciler 6 Kasım günü akşam saatlerinde serbest bırakıldı

1 2 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin, üniversitelerdeki devrimci mücadeleyi kırmak ve kurumsallaştırdığı faşizmin üniversite ayağını tamamlamak amacıyla 6 Kasım 1981'de kurduğu Yükseköğrenim Kurulu'nun kuruluşunun 29. Yılı sebebiyle Ankara'da bir eylem düzenlendi. 6 Kasım Cumartesi günü saat 10 sularında Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü önünde toplanmaya başlayan kitle, saat 11'de kampüs önünden Sakarya Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "sermaye defol üniversiteler bizimdir!", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek!", "YÖK, Polis, Soruşturmalar... Bu Abluka Dağıtılacak!", "Katil Polis Üniversitelerden Defol!", "YÖK'e Hayır!", "Eşit Parasız Anadilde Eğitim" gibi sloganlar sık sık atıldı. Tıp Öğrenci Kolu, DYG, TümüİGD, YDG, ÖEP, Proleter Devrimci Gençlik, Ekim Gençliği, DPG, HÜÖD, DTCF öğrencileri, Genç Madenciler, LGBTT, Anarşistler, SDH, DPG, Devrimci İşçi Partisi, Devrimci Gençlik Birliği, SÖZ dergisi ve Genç-Sen'in kendi pankartlarıyla katıldığı eyleme, Devrimci Öğrenci Birliği de destekçi olarak katıldı.

Sakarya Meydanı'na girmeye başlayan katılımcı kurumların ses aracından selamlanmasının ardından, devrim mücadelesinde ölümsüzleşen devrimciler için 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşu sonrası ortak basın metnini okuyan Tekin Sürücü, öğrenciler olarak baskı aygıtı olan YÖK ile hiç bir zaman barışmadıklarını dile getirdi. Sürücü, YÖK'ün düzen kurumu olduğunu ve kurulduğu günden beri YÖK ile hesaplaştıklarını hesaplaşmaya devam edeceklerini belirtti. Sürücü, darbenin katliamlarla, işkenceler ve idamlarla ülkeyi baskı altına aldığını YÖK eli ile de üniversiteleri

baskı altına aldığını söyleyerek soruşturma ve ceza terörüne vurgu yaptı. Bu saldırıların mücadele ile boşa çıkarılacağını ifade eden Sürücü, üniversitelerdeki paralı eğitim saldırılarına da değindi. Gençliği derin bir geleceksizliğin beklediğini ifade etti. Muğla Üniversitesi öğrencisi Ömer Çetin'in harç parası biriktirmek için inşaatta çalışırken iş cinayetine kurban gittiğinin hatırlatıldığı açıklama, mücadele çağrısı ile sonlandırıldı.

Ortak açıklamanın ardından kürsü direnişçi işçilere ve soruşturma-ceza terörüne maruz kalan öğrencilere bırakıldı. İlk sözü DTCF'de soruşturma terörüne maruz kalan Zübeyir Sızıcı isimli yurtsever öğrenci aldı. Konuşmasını Kürtçe yapan öğrenci anadilde eğitim talebini ele aldı. Konuşmasında Kürt sorununa da değinen Sızıcı, Kürt hareketinin demokratik bir toplum yaratma çabasına destek verilmesini istedi.

Ardından YTÜ' de soruşturma-ceza terörüne karşı direnişte olan YTÜ direnişçisi Dilbirin Acar bir konuşma yaptı. Soruşturmaların devrimci-siyasal faaliyeti üniversitelerden silmek için bir araç olarak kullanıldığına dikkat çeken Acar, direniş sürecini aktardı. Gençliğin bu saldırıları birlikte parçalayacağına değindi.

Daha sonra TEKEL işçisi söz aldı ve İstanbul 4. Levent'te eylemlerine devam eden TEKEL işçilerinin selamını getirdiğini belirterek konuşmasına başladı. "4/C' ye hayır!" diyen TEKEL işçisi herkese iş ve güvenli gelecek talebiyle konuşmasını bitirdi.

Kürsüden konuşan direnişçi işçilerden bir diğeri ise BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'dı. Konuşmasında, tersane işçilerinin birer cehennem olan tersanelerde çalışmak durumunda bırakıldığını ve burayı cennete çevirecek olanınsa yine işçi ve emekçiler olduğunu vurguladı.

Direnişçilerin konuşmalarının ardından HÜÖD, DTCF Öğrencileri ve TümüİGD adına da birer konuşma yapıldı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı eylem, Bandista konseri ile sona erdi.

Devrimci Öğrenci Birliği: Gençlik Devrimle Özgürleşecek

Devrimci Öğrenci Birliği, eyleme "Gençlik Devrimle Özgürleşecek" yazılı bir pankartla katıldı. Yürüyüş boyunca "UPS İşçisi Yalnız Değildir!", "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir!", "Gençlik Devrimle Özgürleşecek!", "Yaşasın İşçilerin, Öğrencilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek!", "Yaşasın Devrim! Yaşasın Sosyalizm!" gibi sloganlar atıldı.

Eylem alanında ise, DÖB imzalı bildirimler yoğun bir biçimde dağıtıldı ve Genç Yol- daş dergisinin son sayısının satışı yapıldı.

Devrimci Öğrenci Birliği / Ankara

Cebeci Kampüsünde Yök Paneli

4 Kasım Perşembe günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde bir panel düzenlendi. Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci Proleter Gençlik, Ekim Gençliği ve Yeni Demokrat Gençlik'in oluşturduğu Ankara YÖK Karşıtı Platform tarafından düzenlenen panele, yazar Temel Demirer ve Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı Selçuk Kozagaçlı'da konuşmacı olarak katıldılar.

Panel ilk olarak Halkın Takımı tiyatro topluluğunun YÖK'ün kuruluşunu anlattıkları tiyatro oyunuyla başladı. Daha sonra ilk konuşmacı olarak Temel Demirer YÖK'ün bir sistem sorunu olduğunu vurguladı. Selçuk Kozagaçlı ise YÖK'ün bir ihtiyacın ürünü olduğunu ve eğer YÖK kapatılırsa bunun öğrenci gençlik mücadelesi açısından işlerin iyi gitmediği anlamına geldiği, YÖK ne kadar baskılarını artırıyor ise durumun o kadar iyi olduğunu belirtti.

Daha sonra sözü alan DÖB temsilcisi bugün dünyada devrimin büyük bir

atılım içerisinde olduğunu ve öğrenci gençliğin önüne bu somut duruma uygun hedefler koyması gerektiğini, kendini okul duvarları arasından çıkartmasının zorunluluğunu belirtti. DPG temsilcisi üniversitelerde toplumsal muhalefetin geçmiş döneme göre zayıf olduğundan, "Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim" şiarının daha çok vurgulanması gerektiğini anlattı. Ekim

Gençliği temsilcisi ise hem eskiden kazanılan hakların korunması hem de bugün yeni haklar kazanmak için mücadele edilmesi gerektiğini, 6 Kasım'larda birleşik, kitlesel eylemler yapılmasının önemine vurgu yaptı. En son söz alan YDG temsilcisi ise YÖK'ün kurulduğu dönemi ve gençliği bugünkü durumunu anlattı.

Antep'de Yök Toplantısı

Bir 6 Kasım daha geçip gitti. YÖK sorununun kapitalist sistemden bağımsız olmadığını bilincinde olarak, bizler Antep Devrimci Öğrenci Birliği olarak Antep'te öğrenci arkadaşlarla bir araya gelerek bir toplantı düzenledik.

Öğrenciler tarafından büyük bir ilgiyle karşılanan toplantımızda DÖB'ün "Eğitimin Kapıları Emekçi Çocuklarına Kapatılamaz" başlıklı bildirisini okundu.

DÖB'lü öğrencilerin, 12 Eylül faşist darbesinin ardından üniversitelerdeki hareketliliği yok etmek amacıyla YÖK'ün kurulduğunu belirtmesinin ardından, üniversitelerdeki hareketliliğin sermayeyi

neden rahatsız ettiği konuşuldu. YÖK faşizmin kurumsallaşması yönünde atılan bir adım olarak değerlendirildi. Sermayenin karşısına salt "YÖK Kalksın!" talebiyle çıkmamanın, kitlelerin devrimci fitilini boşa harcamak olacağına, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin Ağır Ceza Mahkemeleri'ne dönüşümüne, DGM ile Ağır Ceza Mahkemeleri arasında işlevsel bir farklılık olmadığı gibi, YÖK kalktığında yerine gelecek olanla YÖK arasında hiçbir fark olamayacağına değinilirken; "Esas düşman YÖK değil, gençliği durdurmak ve uyutmak için YÖK'ü yaratan kapitalizmdir. O halde kalkması gereken de odur." sonucuna varıldı.

YÖK üzerinden hareket ederek başladığımız toplantı, öğrencilerin soru ve yorumlarıyla eğitimdeki şartların eşitsizliğine ve bu eşitsizliğin kapitalist sistem var oldukça giderilemeyeceği çıkarımına uzandı. Harç parasını çıkarmak amacıyla inşaatta çalışırken hayatını kaybeden Muğla Üniversitesi

öğrencisi Ömer Çetin'in kapitalizmin kurbanı olduğundan ve kapitalizmin iğrenç, kanlı ve korkak ellerini kırıp onu yok etmedikçe Ömer Çetin'in son olmayacağından söz edildi.

Toplantı sonunda değerlendirme yapan öğrencilerden biri, "Bizim için çok verimli oldu, konuyla ilgili bilgi sahibi olduk. Bence arada tekrarlanması gereken bir şey bu, böylece gelişmiş oluruz" dedi. Biz de DÖB'lü öğrenciler olarak bunun gerekliliğini ve yeniden bir araya geleceğimizi belirttik. Toplantımız; yozlaştırılmış, ezberci eğitimin, eleme sınavlarının, rekabetin karanlığına itilmiş öğrencilerin, buldukları karanlıktan, dolayısıyla sistemden kopmak için attıkları ilk adımdı ve biz biliyoruz ki, ilk adımın hep devamı vardır!

**Denizlerin Yolunda Döb Saflarına!
Politik Özgürlük Kazanılmadan
Akademik Özgürlük Kazanılamaz!
Devrimci Öğrenci Birliği / Antep**

İzmir'de YÖK Eylemleri

Ege Üniversitesi

5 Kasım Cuma günü saat 12.00'de İzmir'de Ege Üniversitesi öğrencileri YÖK'ün 29. Kuruluş yıldönümünü protesto etmek amacıyla bir araya geldi.

Yaklaşık 150 öğrencinin katıldığı eylemde "Paralı Eğitime ve Geleceksizleştirmeye Karşı Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim İstiyoruz" pankartı açıldı. Yürüyüş Edebiyat Fakültesi önünden başlayarak birçok fakültenin önünde durularak ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yürüyüş sırasında sık sık "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Eşit Parasız Anadilde Eğitim", "Koşulsuz Formasyon İstiyoruz", "YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "Katil Polis Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Son olarak çarşının içinden geçilerek, neden YÖK'e karşı eylem yapıldığına dair ajitasyon yapıldı. Çarşığı geçtikten sonra dört yol ağzını trafiğe kapatan öğrenciler basın açıklamasını burada okudular. Basın metninde öğrencilere karşı yapılan birçok haksızlıktan bahsedilirken YÖK gibi kurumların öğrencilerin beynini bulandırdığı, alıklaştırdığı ve duyarsızlaştırdığına da değinildi. Ayrıca epeydir Formasyon eylemleri yapan öğrencilere de değinilirken polisün üniversitelerdeki katil yüzüne de dikkat çekildi.

Basın metninin okunmasının ardından Edebiyat Fakültesi'nin önüne kadar yürünerek eylem sonra erdirildi.

9 Eylül Üniversitesi

12 Eylül 1980 darbesinin bir ürünü olan YÖK'ün dağıtılması için 9 Eylül Üniversitesi'nde bir eylem yapıldı. Saat 12.00'de 9 Eylül Hukuk Fakültesi'nin önünde toplanan öğrenciler "Geleceğimiz ve Özgürlüğümüz için YÖK'e Hayır Eşit, Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim" pankartıyla ajitasyon yaparak kampüs içinde yürümeye başladılar. Hukuk Fakültesin'den İktisadi ve İdari Bilimlere gelen öğrenciler yürüyüş sırasında şunları dile getirdiler; "YÖK'ün kuruluşundan bugüne üniversiteler açık cezaevi haline getirildi. Yurtsever, devrimci ve

demokrat öğrenciler okullardan uzaklaştırıldı... Bugün üniversitelerde parasız hiçbir işlem yapılamıyor. Bu emekçi çocukların üniversitede okumasını zorlaştırıyor ve inşaatlarda çalışmaya itip ölümlerine neden oluyor..." Yapılan konuşmalar arasında ara ara "Parasız Bilimsel Demokratik Eğitim", "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Diplomalı İşsiz Olmayacağız" sloganları atıldı.

İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi önünden basın metninin okunacağı Yabancı Diller Yüksekokulu Fakültesi'ne yüründü. Yürüyüş sırasında ajitasyonlara devam edildi. "Dicle Üniversitesinde fakülteler arasında duvar örüyorlar. Bu duvarların amacı öğrencilerin birbirleriyle görüşmemesi ve toplumsal sorunların üzerine fikir alışverişi yapmamaları içindir... Bildiğiniz gibi Tınaztepe Kampüsündeki arkadaşlarımız kampüs içinde ücretsiz ulaşım için yaptıkları eylemlerinde, ücretsiz ulaşım hakkı kazanmışlardır. Görüyoruz ki ancak mücadele ederek kazanımlar elde edebiliriz... Üniversitelerde bulunan polislerin öğrencilere karşı yaptıklarını ve katlettikleri öğrencileri unutmamak..." Yürüyüş sırasında yapılan konuşmalar arasında "Ali Serkan Eroğlu Yaşıyor, Aydın Erdem Yaşıyor, Şerzan Kurt Yaşıyor", "Katil Polis Üniversiteden Defol", "Polis Dışarı Bilim İçeri", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Diplomalı İşsiz Olmayacağız", "Eşit Bilimsel Anadilde Eğitim" sloganları a-

tıldı. Yabancı Diller Yüksekokulu Fakültesi'ne gelindiğinde basın metni okundu. Basın metninde şunlara değinildi;

"Mesleki unvanlarımızı içini boşaltarak gasp eden kapitalist eğitim anlayışı her bir öğrenciyi yarının diplomalı işsizleri haline getirmektedir... İlköğretim sıralarında başlayan sınavlar maratonu gençliğimizi kuşatır, geleceğimizi karartır hale gelmiştir. Öğrencileri ve ailelerini bitap düşüren mevcut sınavlar sisteminden karlı çıkan tek kesim ise sayısız dersane ile gençliğimizi ipotek altına alan sermayedarlardır... Devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere saldıran faşistlerle, polis ve idarenin bugüne kadar yaptığı ve halen yapmakta olduğu iş birliğini unutmamak. Daha özce söyleyecek olursak: Ne arkadaşlarımız Ali Serkan Eroğlu'nu, Aydın Erdem'i, Şerzan Kurt'u ne de onları aramızdan alan katillerin kim olduğunu unutmamak! Eşit eleme-ye dayalı sınav sisteminin kaldırıldığı, öğrencilerin ulaşım, barınma, sağlık gibi temel haklarının ücretsiz sağlandığı, öğrencilerin ana dillerinde ve bilimsel olan bir eğitime katıldığı, bilimsel bilgi üretiminin sermayenin çıkarları doğrultusunda değil insanlığın ihtiyaçları doğrultusunda yapıldığı bir eğitim sistemi istiyoruz ve bu eğitim sistemini kendi ellerimizle kuracağız..."

Basın metni okunduktan sonra eylem bitirildi.

Alsancak'ta YÖK Protestosu

Ege ve 9 Eylül Üniversitelerinde yapılan YÖK protestolarından sonra Saat 18.00'de Alsancak Gazi İlköğretim Okulu'nun önünden başlayıp ÖSYM'ye kadar bir yürüyüş yapıldıktan sonra basın açıklaması okundu.

Saat 18.00'de başlayan yürüyüşe direnişlerinin 194. Gününde olan UPS Kargo işçileri, İzmir Sendikalar Birliği, Formasyon öğrencileri de eyleme destek verdiler. Yürüyüş sırasında DÖB'lü öğrenciler "Zafer Denizlerin Yolunda İşçi Sınıfının Yanında Demokratik Halk Devrimi İçin Savaşmaktan Geçer" pankartını açarken yürüyüş sırasında "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Devrim Saflarına", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "UPS İşçisi Yalnız Değildir", "İşçi Öğrenci Elele Mücadeleye", "UPS İşçisi Direnişin Simgesi", "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz", "Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarını attılar.

Basın açıklamasına başlamadan önce devrim, sosyalizm ve özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde bulunan ÖSYM'nin önüne gelindiğinde sloganlar ortaklaştırılarak basın metni okundu. Okunan basın metninden sonra UPS İşçisi Şahin Başarner, İzmir Sendikalar Birliği adına Eğitim Sen 2 Nolu Şubesi'nden bir arkadaş ve formasyon eylemlerini yapan öğrenciler adına da bir öğrenci kısa konuşmalar yaptılar. Basın metninin ve konuşmaların ardından eylem kısa bir müzik dinletisiyle son buldu.

Devrimci Öğrenci Birliği / İzmir

Formasyon Eylemi Kararlıca Sürüyor

Ege Üniversitesi'nde formasyon haklarını elde etmek için öğrencilerin başlatmış olduğu eylemler devam ediyor. Öğrenciler oluşturdukları "Formasyon Mağdurları Platformu" pankartıyla rektörlüğe bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Saat 12'de Edebiyat Fakültesi önünde toplanmaya başlayan öğrenciler yine "Formasyon isteyen buraya gelsin" sloganıyla yürüyüşlerine başladılar. Sloganlarla kampüs içinde çarşıya doğru yüründü. Yürüyüşe yoldan geçen öğrencilerden de katılımlar oldu. Daha sonrasında rektörlüğe doğru yürüyüşe geçildi. Kampüsün Manisa Kavşağı çıkışında çevik polisin beklediğini gören kitle sloganlarına daha gür bir şekilde haykırmaya başladı. Yol kesilerek rektörlüğün önüne gelindi. Yürüyüş sırasında sık sık "Hak verilmez alınır; zafer sokakta kazanılır", "Parasız eğitim istiyoruz", "Platform yürüyor, mücadele büyüyor", "Rektör Dışarı Müşterin Geldi" sloganları atıldı. Rektörlük önüne gelindiğinde rektörle görüşme isteğinde bulunan öğrencilere rektörün orada olmadığı söylendi. Bunun üzerine öğrenciler rektör gelene kadar kapı önünde oturma eylemi yapacaklarını söylediler. Bekleme sırasında rektörlükteki görevlilerden biri formasyon işleriyle uğraşan bir hocanın kendileriyle görüşmek istediğini bildirdi. Öğrenciler kendi aralarında iki temsilci seçip içeri gönderdiler. Görüşmenin sonucu beklenirken sloganlar atılarak konservatuar öğrencilerinin getirmiş olduğu davul ve zurna eşliğinde halaylar çekildi. Görüşmeden çıkan öğrenci arka-

daşlar görüşmeden bir şey çıkmadığını, daha doğrusu hep aynı şeylerin söylendiğini belirttiler. Bu sırada gelen bir haber üzerine rektörün tıp fakültesinde saat 3'te dersi olacağını öğrenen öğrencilerde oraya gitme isteği belirdi. Ders saati gelene kadar edebiyat fakültesinin önüne gidilip bu konunun tekrar görüşülmesi ve ayrıca 6 Kasım'la ilgili konuşma kararı alındı. Kitle yine kendi pankartıyla birlikte sloganlarla kampüse doğru yüründü. Edebiyat Fakültesi önüne gelindiğinde rektörün kütüphanede olduğu haberi geldi. Bunun üzerine hemen kütüphane önüne yüründü ve rektör sloganlarla dışarı çağrıldı. Kapı önüne çıkan rektör fazla zamanını olmadığını, öğrencilere 5 dk zaman ayırabileceğini söyledi. Öğrenciler formasyonla ilgili sordukları sorulara net bir cevap alamadılar. Rektör sürekli olarak Ege Üniversitesi'nin büyüklüğünden bahsederek birçok sorunla uğraştığını ve imkan olsa herkese formasyon hakkı vereceğini söyledi. Bir öğrenci "Sakarya Üniversitesi'nde bu sorun aşıldı. Orası aşıyor da Ege gibi büyük(!) bir üniversite bu sorunu nasıl aşamıyor?" diye sorunca rektör karşılaştırma yapmanın iyi olmadığını söyledi. Rektör bizim yapabileceğimiz bir şey yok. YÖK ne diyorsa biz onu yapmak zorundayız. Biz sorununuzu çözemeyiz" diyerek lüks aracına binerek oradan uzaklaştı. Öğrenciler arkadaşlar da rektörün bu şekilde gidişine çok tepki gösterdiler. Bu durumun üzerine eylem sona erdirildi. Böylece Ege'de bir hareketli gün bu şekilde sona ermiş oldu.

Devrimci Öğrenci Birliği / Ege Üni.

Mersin Üniversitesi'nde 6 Kasım Çalışmaları

1980 askeri darbesin ürünü olan YÖK'ün kuruluş yıl dönümü 6 Kasım'a Mersin Devrimci Öğrenci Birliği olarak günler öncesinden hazırlandık. Mersin Üniversitesi'nde afiş, bildiri ve stant çalışmaları yaptık.

2 Kasım Salı

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği olarak Çiftlikköy Kampüsü içerisinde afiş çalışması yaptık. Devrimci Öğrenci Birliği imzalı "Kapitalizm Sömürü ve Soygun Demektir. Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Sosyalizmde" yazılı afişlerimizi öğrencilerin yoğun olduğu bölgelerde yaptık. Saat 11.00 Üniversitenin çarşısında DÖB standı açtık. Standımızdaki kendi yayın evimizin çıkardığı kitaplar, Genç Yoldaş Dergisi ve Mücadele Birliği Dergilerinin yanı sıra posterlerimiz öğrencilerin yoğun ilgisiyle karşılandı.

Mersin Üniversitesi öğrenci örgütlerinden oluşan Devrimci Öğrenci Birliği'nin de içinde yer aldığı "Mersin Üniversitesi YÖK Karşıtı Birlik" kuruldu. "YÖK Karşıtı Birlik" tarafından hazırlanan bildiri yemekhanelerinde, fakültelerde ve öğrencilerin yoğun olduğu bölgelerde dağıtıldı. Bildiride 5 Kasım'da yapılacak olan yürüyüş ve basın açıklamasının duyurusunun yanı sıra YÖK'ün üniversiteler üzerindeki baskısından ve son dönemdeki öğrencilere yapılan baskılara yer verildi.

3 Kasım Çarşamba

Yenişehir Kampüsünde de bildiri dağıtımı yapıldı. Bildiri dağıtımının yanı sıra eyleme çağrıda bulunuldu.

Aynı gün içinde Mersin Radyo Ses' de program yapıldı. Programın konusu 6 Kasım ve YÖK'tü. Konuşmacılardan biri de Devrimci Öğrenci Birliğinden bir arkadaşımızdı. Konuşmasında YÖK'ün kuruluş tarihçesini ve öğrenciler üzerindeki etkileri-

nin yanı sıra kapitalist sistemin kendini var etme çabalarının boşa çıkacağını ve yok olmaya mahkum olduğunu anlatarak işçi ve emekçileri mücadeleye davet etti. Program sonlarında 5 Kasım'daki eyleme çağrıda bulunuldu.

4 Kasım Perşembe

Üniversite içerisinde DÖB standı açarak, DÖB afişleri yaptık. Yanı sıra üzerinde "Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim İçin Mücadeleye" yazılı, 5 Kasım'ın duyurusunu yapan afişler yaptık.

05 Kasım Cuma

DÖB standımızı yine her zamanki yerine açarak çalışmalarımıza başladık. Saatler 12.00'ı gösterdiğinde "YÖK KARŞITI BİRLİK" bileşenleri Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak "Eşit Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim" yazılı "Mersin Üniversitesi YÖK Karşıtı Birlik" imzalı pankartın yanı sıra, "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" sloganının da yazılı olduğu pankart da açıldı. Bizlerde Devrimci Öğrenci Birliği olarak Deniz logolu bayrağımızla ve dövizlerimizle yerimizi aldık.

Cumhuriyet meydanına yürüyüşe geçildiğinde sık sık "Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim / Be Zıman Jiyan Nabe / Yaşasın Devrimci Dayanışma..." sloganları atıldı. Cumhuriyet meydanına gelindiğinde önce Eğitim-Sen basın açıklaması yaptı. Daha sonra "YÖK Karşıtı Birlik", basın açık-

lamasını yaptı. Yapılan açıklamada "12 Eylül 1980 faşist darbe sonrasında 6 Kasım 1981 de kurulan YÖK, 1982 darbe anayasasıyla güvence altına alınmıştır. Bu güvenceyle beraber, faşist güruhları koruma altına almak, üniversiteleri emperyalist saldırganlara ticarethane olarak peşkeş çekmek, sorgulayan, araştıran, düşünen, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim isteyen öğrencileri okuldan atmakla, uzaklaştırmalarla polis, faşist güruhları ve özel güvenlik işbirliği ile öğrenciler üzerinde baskı yaratmakla övünen bir kurum olarak kuruldu..."

Bugün Emperyalizm bir bütün olarak derin bir ekonomik krizin içerisinde. İşsizlik, yoksulluk gün geçtikçe artmaktadır. Krizle birlikte daha fazla emekçi yaşamdan kovulmaktadır. İşte bu krizin ürünü olarak eğitim alanında başlatılan süreçle üniversitelerin emperyalist şirketlerin ve patronların talepleri doğrultusunda işlemesine daha da hız verilmiştir... Eğitim ticarileşmekte, "eğitim pazarında" yerli ve yabancı sermayenin yatırım olanakları geliştirilerek paralı eğitimin farklı yöntemleri uygulanmaktadır... Kapitalizmin bizlere sunduğu şudur: "Paran Kadar Eğitim Alırsın." Hayatımız ve geleceğimizi almak istiyorsak YÖK gibi kurumları bize dayatan sisteme karşı mücadele etmekten başka çıkar yolumuz yoktur." denildi. Sloganlarla devam eden eylem, Kürtçe marşlar ve halaylarla son buldu.

Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz Devrimci Öğrenci Birliği / Mersin

YÖK'e Ezgilerimizle Başkaldırıyoruz

1 2 Eylül darbesinin ürünü olan YÖK'ü ve onun yarattığı yoz ve apolitik kültürü protesto etmek için Çukurova Üniversitesi öğrencileri bir araya geldi.

Son zamanlarda pek bir eylemselliğin görülmediği Çukurova Üniversitesi'nde DÖB, Ekim Gençliği, DGH, YDG, Gençlik Cephesi, SGD'nin oluşturduğu platform YÖK'e karşı bir dizi eylem gerçekleştirdi.

İlk eylem olarak 25 Ekim Pazartesi günü saat 12.30'da kampüs içerisinde bulunan R-1 alanında müzik dinletisi gerçekleşti. Antakya Ayışığı Sanat Merkezinin müzik grubu olan "Güneşe Ezgi" dinletisi sundu. Etkinlik öncesinde orada bulunan sivil polisler etkinliğin süresini kısıtlamaya yönelik uyarıda bulundular. Uyarılara uyulmadığı takdirde müdahalede bulunacaklarını bildirdiler. Müzik dinletisi belirtilen süreden 20 dakika daha fazla sürdü. Buna rağmen bir müdahalede bulunulmadı. Bu durum Çukurova Üniversitesi'ndeki devrimci mücadele için önemli bir adım oldu. Etkinlikte Türkçe, Kürtçe, Arapça türküler ve marşlar söylendi. Halaylarla coşkulu bir şekilde devam eden etkinlik "Söz Veriyoruz" marşı ile sona erdi. 27 Ekim Çarşamba günü gerçekleşecek "29. Yılında YÖK'ü Tartışıyoruz" adlı panelin duyurusu yapıldı.

29. Yılında YÖK'ü Tartışıyoruz...

27 Ekim Çarşamba günü "29. Yılında YÖK'ü Tartışıyoruz" adlı panel gerçekleştirildi. İlk olarak Akademik yönden YÖK'ü tartışmak üzere YDSB'den bir arkadaş söz aldı. Darbelerden ve onun üniversitelerden uzaklaştırdığı devrimci, ilerici öğrenci ve öğretim görevlilerinden bahsetti. YÖK'ün sermayeye hizmet ettiğini söyledi. Ondan sonra "Kültürel Yönden YÖK'ü" tartışmak üzere Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaş söz aldı. 80 öncesinde üniversite öğrencilerinin ve o dönem sanatçıların dünyayı sorgulayıcı bir bakış açısına sahip olduklarından ve mücadelenin içinde yer aldıklarından söz etti. Bu durumun 80 darbesi ile bastırıldığını söyledi. Kitap okumanın bile yasaklandığı bir dönemden sonra düzenin amaçladığı bireyci, tüketim kültürüne boğulmuş, apolitik ve yoz kültüre sahip bireyleri oluşturmanın YÖK düzeni ile sağlanmaya çalışıldığını anlatı. Son olarak öğrenciler açısından YÖK'ü değerlendirmek adına oluşturulan platformdan bir arkadaş sözü aldı. YÖK'ün oluşturulması ile burjuva egemenlerce sermaye sınıfına hizmet edecek bir eğitim sistemi yaratıldığından, gönderilen yeni yasa ile sivil polisler odalar yapılacağından bahsetti. Üniversitelerin cafelerle doldurulduğunu böylelikle insanların bireyselliğe itildiğini anlattı. Son olarak YÖK'ün kapatılmasının çözüm olmadığını sorunun kapitalist düzende olduğunu söyledi. YÖK'e karşı olan mücadele ile sisteme olan mücadeleyi birbirinden ayrı tutmamak gerektiğini anlattı. Düzene ve düzenin oluşturduğu YÖK'e karşı devrimci mücadelenin içinde olma çağrısından sonra panel sona erdi.

YÖK'ü Dağıtacağız Düzenini Yıkacağız

Çukurova Üniversitesi'nde yaklaşık bir ay önce başlayan YÖK'ü protesto çalışmaları, 3 Kasım Çarşamba günü saat 12.15'de gerçekleşen bir eylem ile sona erdi.

Çalışmalar ilk olarak müzik dinletisi ve YÖK'ü tartıştığımız panel ile başladı. Bunların haricinde bildiri dağıtımları da yapıldı. Eylem içerisinde DÖB'ün de bulunduğu 5 bileşenden oluştu. Gençlik Cephesi, Ekim Gençliği, YDG ve SGD.

Eylem günü dersten çıkan öğrencilere megafon ile ajitasyon yapılarak eyleme katılım çağrısı yapıldı. Saat:12.15'de "YÖK'ü Dağıtacağız Düzenini Yıkacağız" yazılı pankart ile Son Durak Kafe önünde yürüyüşe başlandı. Yürüyüş sırasında; "Parasız, Bilimsel, Ana Dilde Eğitim", "YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek! Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Sermaye Defol! Üniversiteler Bizimdir", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Be Zıman Jiyan Nabe" sloganları atıldı.

Basın metni okunmadan önce orada bulunan öğrencilere düzenin ve düzenin oluşturduğu YÖK'ün öğrenciler üzerinde bıraktığı olumsuz etkilerden söz edildi. 29 yıl önce YÖK'ün kurulmasıyla birlikte öğrencilerin birer yarış atı gibi aşamalı sınavlardan geçirilmesinden, üniversitelerin içinin boşaltılmasından, üniversitelerde sivil polislerin öğrenciler üzerinde baskı oluşturmasından bahsedildi. Okunan basın metninde şu ifadeler yer verildi "Toplumun tüm ezilen kesimleri gibi, öğrenci gençliğin örgütlü mücadeleyi yükseltmesi halinde sermayenin saldırılarını püskürtebilecek, YÖK'ü dizginleyebilecek ve üniversitelerin eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim verilen merkezler haline gelmesi için doğru yolda bir adım daha atmış olacak.

İşte bunun için tüm öğrencileri YÖK ve YÖK düzenini dağıtmak için devrimci mücadeleye çağırıyoruz". Daha sonra marşlar ile R-1 alanına geçildi. R-1 alanında bir DÖB'li arkadaş Nazım Hikmet'ten "Hürriyet Kavgası" adlı şiiri okudu. Şiirin okunmasının ardından etkinlik halaylarla sona erdi...

Çukurova Üniversitesinden DÖB'li Öğrenciler

Anadolu Üniversitesinde YÖK Protestosu

Saldırlara, YÖK' e, kapitalizme karşı Anadolu Üniversitesi'nde kitle-sel eylem.

5 Kasım günü YÖK protestosu için bir araya gelen öğrenci geçlik hareketleri, kitle-sel bir eylemle saldırılara karşı geri adım atılmayacağını, mücadelenin büyüyeceğini kanıtladılar. 4 Kasım günü eylem hazırlıklarının çalışmalarını yürüten öğrencilere polis-ÖGB işbirliğiyle bir saldırı gerçekleştirilmişti. Saldırı İki Eylül Yerleşkesi Yabancı Diller Yüksekokulu kantininde gerçekleşmişti. Kantin ÖGB'nin ve polisin azgınca saldırısıyla adeta savaş alanına dönmüştü. Birçok arkadaşımız saldırıda çeşitli yerlerinden yaralanmıştı. Bunun üzerine üniversiteden şehir merkezine doğru bir yürüyüş gerçekleştirdik. Çarşı MİGROS önünde ise bir açıklama yapıldı. Saldırıyla birlikte farklı zamanlarda, farklı saatlerde yapılacak YÖK protestoları ortaklaştırıldı.

Akademik sorunların yer aldığı ve daha çok demokratik taleplerin yer aldığı bir eylem örgütlendi. Biz Devrimci Öğrenci Birliği olarak politik sorunların işlendiği, politik hedeflerin yer aldığı bir eylem düşünmüştük ve zaten böyle bir eylem örgütlemek için DÖB, DPG, DYG Ekim Gençliği ve Genç-Sen bileşenleri olarak uzlaşmıştık. Ancak saldırılar karşısında ortak YÖK protestosu gerçekleştirmek için saatler kala bizimde gerekli gördüğümüz bazı eklemeler de basın metninde yer alınca tek ve kitle-sel bir eylem kararı aldık.

Eylem yaklaşık olarak saat 14.00'de sloganlarla ve alkışlarla ana giriş kapısında başladı. Yürüyüş sırasında sık sık faşizme karşı sloganlar atıldı. Ayrıca yürüyüş esnasında ajitasyon konuşmalarıyla kampüs içerisindeki öğrencilerin eyleme katılması istendi. Yürüyüş rektörlük önüne kadar sürdü. Rektörlüğün önünde bir süre slogan atıldı. Sloganların ardından basın açıklaması okundu. Açıklamada özellikle saldırılara değinildi ve saldırılar karşısında mücadelenin süreceği vurgulandı. Eşit ve parasız bir eğitim (sınıflı toplumlarda ne kadar geçerli, doğru olduğu tartışma konusu olsa da) talebi dile getirildi. Ayrıca metnin sonunda saldırıların sadece gençliğe yönelik olmadığı; Kürt Halkına ve işçilere, emekçilere yönelik olduğu söylendi ve bu saldırılar karşısında

gençliğin, Kürt Halkının, işçi ve emekçilerin ortak mücadeleyi yükseltmesi için çağrıda bulunuldu.

Açıklamanın ardından eylem halaylarla ve türkülerle devam etti. Kısa bir zaman sonra bir gün önce alındıkları gözaltından sonra mahkemeye çıkarılan ve serbest bırakılan 10 arkadaşlarımız rektörlüğün önüne sloganlarla geldiler. Artan coşkuyla birlikte "bedel ödedik, bedel ödeceğiz sloganı atıldı". Bir süre daha sloganlar devam etti ve sonrasında kampüs MİGROS önüne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında polise ve ÖGB ye yönelik sloganlar devam etti.

MİGROS önüne gelen kitle burada halaylar kurarak eylemlerine devam ettiler. Halayların ardından eyleme son verildi.

Devrimci Öğrenci Birliği / Eskişehir

Mehmetçik Lisesi Öğrencilerine Polis Yine Saldırdı

Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde 6 Kasım YÖK'ün kuruluş yıldönümünü protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen DÖB, DGH, YDG'li öğrencilere çevik kuvvet ekipleri ve panzerlerle saldırı.

4 Kasım günü öğle saatlerinde okul çıkışında bir araya gelen yaklaşık 60 kişilik öğrenci grubu, "Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Devrimle Gelecek/ Mehmetçik Lisesi Öğrencileri" yazan bir pankart açarak yürüyüşe geçti.

Kısa bir zaman sonra çevik kuvvet ve panzerlerle öğrencilerin önleri kapatılarak yürüyüşe izin verilmeyeceği söylendi ve sonrasında polis saldırıya geçti. Öğrenciler saldırı sonrası ara sokaklara dağıldılar. Sivil polisin de yoğun olarak bulunduğu eylemde DÖB'lü bir öğrenci göz altına alındı. Sancaktepe Çocuk Şube'de tutulan öğrenci, 3-4 saat sonra serbest bırakıldı.

Türkiye-Kürdistan İşçi Eylemleri

1. Düzce Beyköy’de bulunan 1. Organize sanayi bölgesinde yer alan Mas-Daf Makine Sanayi işçileri Birleşik Metal İş sendikasında örgütlenerek Çalışma Bakanlığı’na yetki tespiti başvurusunda bulundu. Bunun üzerine 22 işçi işten atıldı. İşçiler 20 Ekim itibarıyla 70 gündür fabrika önünde direnişler.

2. 4 Ekim günü Tuzla Organize sanayi bölgesinde yer alan Rimaks Tekstil fabrikası önünde 11 Ağustos gününden beri direnişteydiler. Teksif sendikasına üye oldukları gerekçesiyle işten atılan işçiler 52 gün sonunda çadırlarını toplayarak direnişe son verdiler. Fakat işçiler yine de işsizlik tehdidiyle karşı karşıya. Sendikayla fabrika yönetimi arasında yapılan anlaşmaya göre işten atılan işçilerden geri alınma başvurusu yapan işçiler işe geri alınacak. Fakat fabrikada “daraltma zorunluluğu” olduğu için en son tarihte işe alınan işçilerden başlanarak işçiler işten atılacak. İşçiler tüm bunlara rağmen birlikte durmanın ve sınıf dayanışmasının önemine dikkat çekiyorlar.

3. Tersanelerde gerçekleşen 142. ölüm Zülfikar Uysal’ın ardından tersane işçileri 12 Ekim günü bir eylem yap-

arak bu durumu protesto etti. 2010 yılı içinde ölen 11. işçi olan Zülfikar Uysal ölümünün ardından arkadaşları tarafından 4 gün sonra denizde bulunmuştu. Yolu kapatıp eylem yapan tersane işçileri polis müdahalesiyle karşılaştı. Artık sessiz kalmayacaklarını söyleyen işçiler eylemlerine devam ederek basın açıklamasını gerçekleştirdiler. Eyleme direnişteki tersane işçisi Zeynel Kızıllarslan ve Rimaks Tekstil işçileri de destek verdi.

4. Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesinde çalışan 1200 taşeron işçisinin taşeronu karşı kazandığı hukuki kazanımı hiçe sayan hastane yönetimi yeni bir taşeron ihalesine hazırlanmaktaydı. Buna karşı işçiler 4-5-6 Ekim günlerinde saat 08:00-08:30 arasında iş bırakma eylemi yaparken 7 Ekim gününde tam gün iş bırakarak ve ihalenin gerçekleşmesini fiilen engelleyerek eylemlerini sürdürdüler. İhaleyi iptal ettiren işçiler mücadelelerine devam edeceklerini ve “Mücadeleyle kazandık, ihale masasında kaybetmeyeceğiz” pankartlarında anlattıkları gibi taşeronu geçit vermeyeceklerini belirttiler.

5. 6 Ekim günü İstanbul Sultangazi’de bir ilköğretim okulunda sözleşmeli öğretmen olarak çalışan 30 günden fazla izin aldığı için işine son verilen Elif Aybaç’ın işe geri alınması talebiyle bir eylem yapıldı. Eğitim-Sen’li öğretmenlerin katıldığı eylemde Sultangazi Kaymakamlığı’ndan İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü’ne yürüyüş yapıldı. 4/B’li çalışanların 30 günden fazla hastalanması ve rapor alması yasa dışı. Elif öğretmen beyninde tümör olduğu için hastaneye yatmıştı.

6. Kırklareli Lüleburgaz’da Anakonda Isıtıcı ve Pişirici Cihazlar San. Tic. A.Ş işçileri Birleşik Metal iş sendikasında örgütlenmiş ve 24 Eylül günü Çalışma Bakanlığı’na yetki tespiti başvurusunda bulunmuşlardı. İşveren bunun üzerine aynı gün iki işçiyi, 27 Eylül günü de 4 işçiyi işten attı. İşçiler patronun saldırısına direnişe geçerek cevap verdiler. İşçilerin direnişi sürüyor.

7. Samsun Terme Tersanesine tamir için 6 ay önce gelen Moldova bandıralı Capital Vega isimli geminin, 15 günlük tamirata olmasına karşın 6 aydır tersanede beklemesini ve maaşlarını alamamalarını protesto eden 21 gemi çalışanı açlık grevi yaptı. 28 Eylül günü açlık grevine başlayan çalışanlar sağlık sorunlarıyla karşı karşıya kaldıklarını söylediler. Bu arada geminin tamirat işinin bittiği ve tamirat masrafı ödenmediği için tersanede rehin tutulduğu öğrenildi.

8. 2 Ekim günü Tuzla’ya gelen başbakan Erdoğan’ın yapacağı iki gemi indirme ve teslim töreni için yoğun güvenlik önlemleri alındı. Direnişçi Zeynel Kızıllarslan’ın çadırının abluka-ya alındığı törende Tersane İşçileri Birliği Derneği üyeleri ve direnişçi işçi

Zeynel Kızıllar başbakanı geçişi sırasında protesto etti. Tekrardan eylem için törenin yapılacağı yere yönelen işçiler polis tarafından tedbir amaçlı yaka paça gözaltına alındı.

9. 2 Ekim günü İstanbul'da BES üyeleri eşit işe eşit ücret ve ücrette adalet talebiyle bir eylem gerçekleştirdi. Kadıköy vergi dairesi önünde gerçekleşen eylemde maliye emekçileri haklarını aramak için eylemlere devam edeceklerini söylediler.

10. Tekel işçileri yeniden eylemlilik sürecine girdiler. Tek Gıda-İş sendikasının önünde eyleme başlayan bir grup Tekel işçisi sendikaları Türk-İş'in yaptıklarına karşı harekete geçerek hakları için tekrar mücadeleye başladılar. 4 Ekim tarihinde eyleme başlayan işçiler sendika binasının önünde kalarak çadır kurdular.

11. UPS işçileri eylemlerine devam ediyorlar. 20 Ekim tarihi itibarıyla günlerindedir. Zafere olan inançları büyük bir coşku ve kararlılıkla sürüyor.

12. TÜBİTAK'tan işten atılan Aynur Çamalan işe iade davasını kazandı. Uzun bir süredir direnişte olan Çamalan, TÜBİTAK'tan temyiz hakkını kullanmazsa; işe iadesi bekleniyor.

13. Gebze'de bulunan Mutaş Çelik işçileri direnişlerine devam ediyorlar. 26 Ağustos'tan beri direnişte olan işçiler yaptıkları çeşitli eylemliliklerle mücadeleye devam ediyorlar.

14. Zonguldak'ta madende çalışan 140 taşeron işçisi iş bırakma eylemi yaptı. Tam ve zamanında maaş alamamalarının yanı sıra zam alamamalarını da protesto eden işçiler eylemlerine sonuna kadar devam edeceklerini söylediler.

15. Paşabahçe direnişçisi Türkan Albayrak'ın direnişi zaferle sonuçlandı. 100 günden fazla direnişini sürdüren Albayrak, bu çabasının sonuçlarını aldı. Başlattığı direniş bitmiş olsa da sınıfın eylemlerinden uzak kalmıyor.

16. Gebze'de bulunan İleri Elektrokimya fabrikasından işten atılan Saim Karaçay isimli bir işçi 6 Ekim tarihinden itibaren direnişe başladı. Jandarma tarafından kendisine desteğe gelen iki işçiyle birlikte gözaltına da alınan eylemci işçi haksız yere işten atıldığını söyledi.

17. Geçen aylarda eylem yapan Hacettepe Üniversitesi işçileri maaşlarının zamanında ödenmemesi üzerine tekrardan eylem yaptı. 11 Ekim'de yaptıkları eylemde işçiler mücadeleye devam edeceklerini söylediler.

18. Sapphire işçileri yaşanan iş cina-

yetlerine, çalışma koşullarına ve aylardır maaş alamamalarına karşı 9 Ekim günü eylem yaptılar. İstanbul'da bir gökdelende çalışan işçiler ölen arkadaşlarını, öldüğü saatten 6 saat sonra ancak bulabilmişlerdi.

19. 6 Ekim günü Cankurtaran olarak çalışan sağlık emekçileri SES öncülüğünde bir eylem yaptı. İstanbul il sağlık müdürlüğüne yürüyen emekçiler, çalışma koşullarındaki zorlukları protesto ederken "Can kurtarmaya giderken canımızdan olmayalım" talebini ortaya koydular.

20. 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'nde Niğde'de öğretmenler Eğitim Sen öncülüğünde yürüyüş yaptılar ve öğretmenler gününü "kutladılar". Üniversite öğrencileri de bu eyleme destek verdi.

21. Tekirdağ'da bulunan Yeşil Kundura'da çalışan işçiler daha önce yaptıkları eylemle işe geri alınma ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebini kabul ettirmişlerdi. Fakat patronun sözünü tutmaması üzerine işçiler 1 Ekim günü bir eylem yaparak bu durumu protesto etti.

Öğrenciler Faşist Uygulamalara İzin Vermeyecek

Dicle Üniversitesi'nde öğrencilerle polis arasında çatışma çıktı. Yaklaşık bir saat süren çatışmada 40 gözaltı var. Ayrıca çatışmada 6 öğrenci yaralandı.

Dicle Üniversitesi öğrencileri 3 Kasım'da hem 6 Kasım YÖK için, hem de fakülteler arası örülen duvar için, saat 12.00'de Fen Fakültesi'nin önünde bir eylem düzenledi. Eylem ayrı ayrı Fakülte öğrencilerinin yürüyüşü ve Fen Fakültesi'nin önünde toplanmasıyla başladı. Türkülerle halaylarla başlayan eylem, Fen Fakültesi'nin önünden Dış Hekimliği'nin önüne doğru yürüyüşle devam etti.

Dış Hekimliği Fakültesi'nin önüne gelindiğinde kitle, polis barikatıyla karşılaştı. Tıp Fakültesi'nin önüne yürümek isteyen kitleye engel olan polisle öğrenciler arasında tartışma çıktı. Kısa süren bir arbedenin ardından, polis öğrencilere tazyikli su ve yoğun gaz bombalarıyla saldırdı. Öğrenciler de polise taşla cevap verdi. Yoğun taş yağmurunun olduğu Dış Hekimliği Fakültesi'nin önündeki çatışmanın ardından kitle Fen Edebiyat Fakültesi'nin önüne gelip orada barikat kurdu.

Bir süre çatışmanın ardından arkadan kuşatmaya gelen çevik kuvvet polislerini gören eylemciler Mühendislik-Mimarlık Fakültesi'ne doğru hareket etti. Hareket esnasında yine polise karşı taş kullanıldı. Mühendislik-Mimarlık Fakültesi'nin önünde süren kısa süreli çatışmanın ardından öğrenciler fakülte içine girdi. Fakülteye girmeye çalışan polislerle öğrenciler arasında yine çatışma çıktı. Buradaki çatışmanın ardından öğrenciler dağıldı.

Fen Fakültesi'ne sığınan öğrencilere ise polis fakülte içinde gaz bombası attı. Yoğun gaz bombasından bir çok öğretim görevlisi ve öğrenci nefes almakta güçlük çekti.

Dicle Üniversitesi öğrencileri bu eylemle, ne üniversitedeki duvara ne de faşist uygulamalara izin vermeyeceğini gösterdi.

Kürdistan Faşizme Mezar Olacak

Devrimci Öğrenci Birliği / Amed

Devrimci Öğrenci Birliği Ups İşçilerini Ziyaret Etti

Sendikalı oldukları için işten atılan UPS işçilerini direnişlerinin 175. gününde Devrimci Öğrenci Birliği'nden gençler, çadırlarında ziyaret etti.

30 Ekim Cumartesi günü öğle saatlerinde UPS direniş çadırına giden öğrenciler, soğuk bir gün olmasına rağmen çadırların etrafında gruplar halinde toplanan işçilerle sohbet ettiler.

Bir grup UPS işçisi, çadırlarının yanındaki alanda küçük bir futbol maçı yaparken iki öğrenci de onlara katılarak biraz hoşça vakit geçirirken, diğer öğrenciler ayak üstü sohbetlere giriştiler.

Tekel işçilerinin eylemleri, Avrupa ülkelerindeki grev ve eylemler ve UPS işçilerinin direniş süreci üzerine gelişen sohbet sırasında işçiler, öğrencilere sıcak çaylarını ikram etmeyi ihmal etmediler. Bir süre ayak üstü sohbetlerin ardından UPS işçileri haftalık toplantılarını yapmak üzere çadırlarına geçtiler. Kısa bir toplantının ardından, işçiler gençlerle çadırda sohbete devam ettiler. İşçilerle öğrencilerin birlikte mücadelesi üzerine konuşuldu. Öğrenciler de gençlerin mücadelesinin yalnızca akademik içerikte bir mücadele olarak kalmaması gerektiğine değindiler. Tüm işçi ve emekçilerin mücadelesinde onların ya-

mında ve onları destekleyen eylemlerle birlikte hareket etmesinin önemine değindiler. Ayrıca Devrimci Öğrenci Birliği olarak 5 Kasım'da yapacakları YÖK protestosu eylemine katılmaya davet ettiler. İşçileri yanlarında görmekten mutlu olacaklarını söylediler. UPS işçileri de öğrencilerin de mücadelelerini yükseltmesi gerektiğini belirterek, bu davetlerini aralarında değerlendireceklerini söylediler.

UPS işçilerinin direniş çadırlarından ayrılma vakti geldiğinde her günün yapıldığı gibi sloganlar atılarak bir direniş gününün daha sonlandırmak üzere bir araya toplanıldı. Direniş çadırı önünden, işyeri giriş kapısı önüne doğru "UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok, Direne Direne Kazanacağız, İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek vs." sloganlarla yürüyüş yapıldı. Devrimci Öğrenci Birliği'nden gençler tekrar ziyarete geleceklerini, eylemlerini desteklerini belirterek bir direniş gününü daha işçilerle birlikte sonlandırdılar.

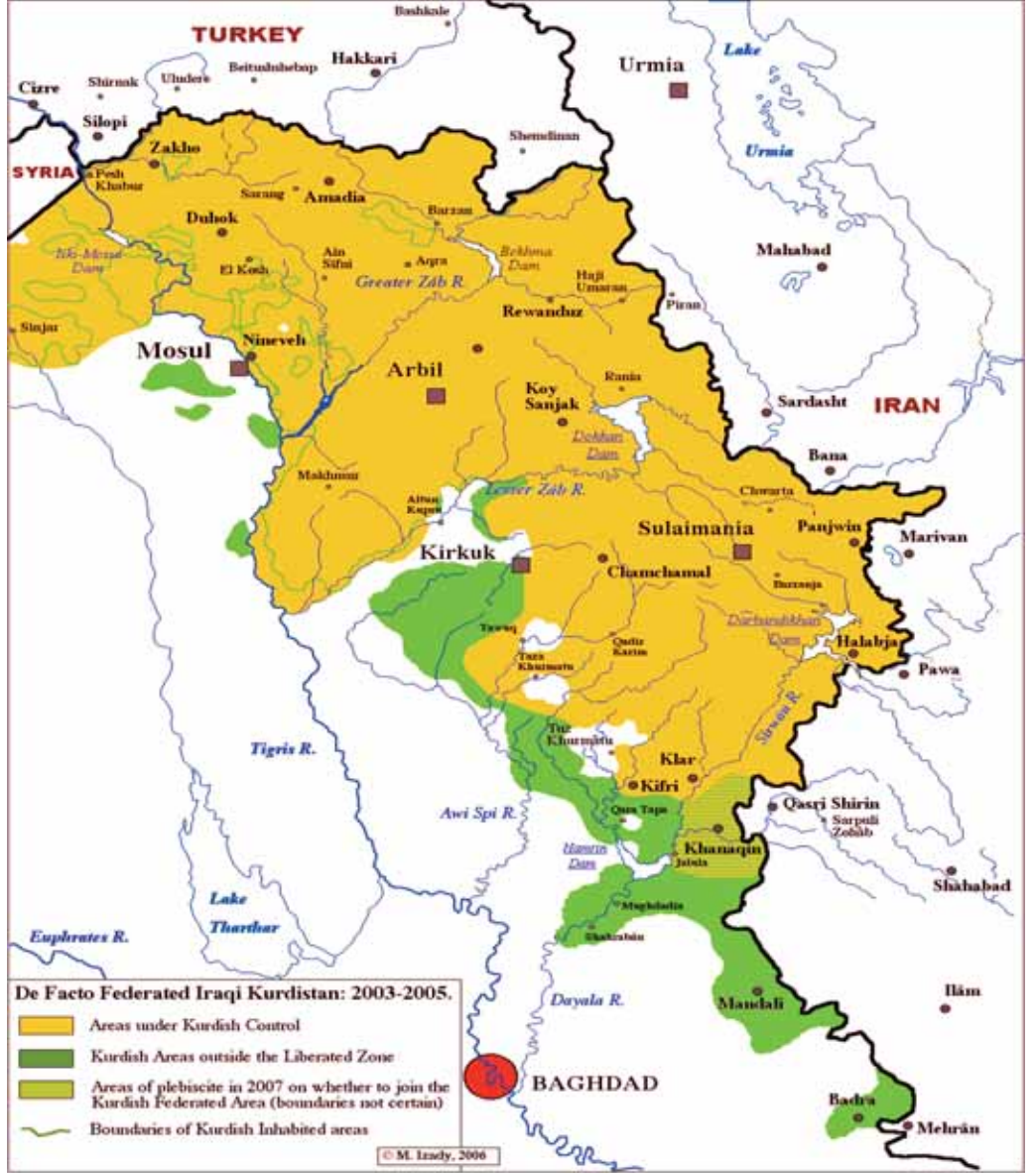
Devrimci Öğrenci Birliği / İstanbul

MARKSİST- LENİNİST SÖZLÜK

İlhak ve Sömürge

Bu sayımızda ilhak ve sömürge kavramlarının üzerinde duracağız. İlhak; bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının çiğnenmesi ve halkın iradesine karşı olarak devlet sınırlarının saptanması demektir. Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı kitabında ilhak kavramının şunları içerdiğini yazar: “(1) Zor kavramını (zorla kendine bağlama); (2) başka bir ulus tarafından ezilme kavramını (“yabancı bölgelerin ülke topraklarına katılması vb.”) ve bazen de (3) statükonun bozulması kavramını.” Burada ezen ulus, sömürge-sömürgeci devlet ilişkilerinden farklı olarak, ezilen ulusu kendi devlet sınırları içinde tutarak kendine katıp ilhak eder. İlhak, kendini birtakım nesnel zorunluluklar sonucunda gösterir. Bu, her şeyden önce ezen ulus ile ezilen ulusun içinde bulunduğu üretim ilişkileri ve sahip oldukları üretici güçler arasındaki farklılığın çok derin olmasıdır. Bu nesnel durum, ezen ulusu, sömürge ilişkilerini geliştirmek yerine o ulusu zorla ilhak ederek kendi devlet sınırları içerisinde tutmaya götürüyor. Oysa sömürge-sömürgeci devlet ilişkilerinde temel belirleyici etken, sömürge sahibi devletin gelişmiş üretim ilişkileri ve üretici güçlere sahip olması, buna karşılık sömürgeci çok geri üretim ilişkileri ve üretici güçlere sahip olmasıdır. İlhak durumunda ise ilhakçı devletin yaptığı ilk iş, statükonun bozulması ve devlet sınırlarının ezilen ulusun iradesine rağmen saptanmasıdır. Bu bilgilerden hareketle Kürdistan sorununa bakacak olursak, Kürdistan’ın dört ayrı devlet tarafından ilhak edilmiş bir ülke olduğunu söyleyebiliriz.

Türk egemen burjuvazisinin Kürt ulusunun iradesine aykırı olarak belirlediği Misak-ı Milli sınırları Kuzey Kürdistan’ın TC’ye zorla bağlanmasını beraberinde getirdi. Kuzey Kürdistan ilkin askeri olarak ilhak edilmiş, daha sonraki süreçte de ekonomik ve siyasi ilhak tamamlanmıştır. Bu şekil-

de kapitalizm Kuzey Kürdistan’da gelişerek egemen üretim ilişkisi halini almıştır. Bu durum iki ülke ekonomisinin pazar birliğini ve her iki ulus ile ulusal topluluk burjuvazisinin aynı pazar içerisinde faaliyet göstermesini sağladı. Bütün bunlar Kürdistan’ın bir sömürge olarak değil ilhak edilmiş bir ülke olarak ele alınmasını gerekli kılıyor. Sömürge ve ilhak tezleri arasındaki farklılık Marksist-Leninistlerin ulusal soruna ilişkin konuyu doğru ele alabilmeleri ve uygun yöntemleri kullanabilmeleri açısından önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü bu birbirinden farklı tezler ayrı politik sonuçlar doğurmaktadır. Örnek olarak sömürge Kür-

distan tezini ortaya atanlar “ayrı bir örgütlenme ve mücadele olmalıdır” önermesini de beraberinde getirirlerken, Kürdistan’ın ilhak edilmiş ve Türkiye ile aynı pazar ilişkilerine sokulmuş bir ülke olduğunu söyleyen Leninistler, iki halkın mücadele birliğini savunuyorlar. Öte yandan sömürge ülkelerde verilen mücadele bütünlüklü bir ulusal kurtuluş savaşı şeklinde görülürken, bugün Kürdistan’da görülen şey Kürt burjuvalarının Türk burjuvazisiyle ortak pazarda bütünleşerek sömürü ilişkilerine birlikte dahil olmaları ve ulusal herhangi bir kaygı taşımamalarıdır.

İlhak ve sömürge kavramlarının arasındaki farklılıklar özetle böyledir.

Kitap Tanıtım

Doğanın İnsanlaşması

Doğanın İnsanlaşması, Dr. Med. Psikiyatr Serol Teber tarafından yazılan, Dünya'nın jeolojik dönüşümünden, insanlığın biyolojik-kültürel evrimine ilişkin kapsamlı bilgilerin yer aldığı bir eserdir.

Yazar, önsözde kaleme aldığı yazıda bu eseri, Almanya'da bulunduğu sırada Türkiye'de gerçekleşen 12 Eylül 1980 askeri cuntasına bir tepki olarak oluşturduğunu söylemiştir.

Toplumun bütün gericileştirilmesine, kültürsüzleştirilmesine "Doğanın İnsanlaşması" sürecini anlatarak karşı çıkmayı amaçlamıştır.

Kitabın bölümleri genel olarak şöyledir:

-Yerkürenin oluşumu, - Canlıların oluşumu, -İnsanlaşma süreci ve insanın evrimi(Darwin'in kuramı çerçevesinde), -İnsanlaşma süreci içinde yaşanan kültür evreleri, -Tarım ve hayvancılık devrimi, -İnsanlaşma süreci içinde din ahlak ve sanat bilincinin gelişimi, -Evrim teorisinin evrimi.

Kitap, doğanın ve insanlığın gelişimine ilişkin kapsayıcı bilgileri vermektedir. İlk insanlar Homo Habilis'lerden günümüz modern insanı Homo Sapiens'lere kadar 5 ila 6 milyon yıllık süreç içinde gerçekleşen biyolojik ve kültürel evrimini genel hatlarıyla anlatmaktadır.

Grup Emeğe Ezgi'den Tekel İşçilerine Destek

Tekel işçileri 14 Kasım Pazar günü 5. yürüyüşlerini gerçekleştirmişlerdi. Tek Gıda İş Sendikası önündeki eylemlerine devam eden işçilerin, düzenli olarak her Pazar günü saat 18.30'da yaptıkları meşaleli yürüyüşe 400 kişi katılmıştı. Bu eyleme katılan aydınlar da işçilerin yanında olduklarını gösterdi. 4/C, güvencesiz çalışma, taşeron çalıştırma vb. saldırılarına karşı yaptıkları eylemde, Tek Gıda'yı ve diğer sendika konfederasyonlarını, odaları,

siyasi örgütleri birleşik mücadeleye çağırıyorlar.

Eyleme sanatçılardan Pınar Sağ, Mehmet Ekici, Hasan Sağlam, Faruk Ateş, Elvan Sam ve Sahne Sanatçıları Dayanışma Derneği katılarak destek oldular. Yürüyüş coşkulu geçerken, "4/C'ye köle olacağız", "Biz haklıyız, biz kazanacağız" sloganları atıldı.

Yürüyüş kortejini Rumeli Han'ın önünde Grup Emeğe Ezgi karşıladı. "Tekel

İşçileri Yalnız Değildir" pankartı açarak, marşlarla işçileri selamlayan Grup Emeğe Ezgi "Çav Bella" ve "Söz Veriyoruz" marşlarını söylerken yürüyüş korteji durdu ve marşlara eşlik etti. Coşkuyla geçen mini konser "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atılarak bitirildi ve yine her zaman olduğu gibi Grup Emeğe Ezgi de yürüyüş kortejinde yerini alarak eyleme katıldı. Yürüyüş basın açıklamasının ardından sona ermişti.

ULUSAL SORUNA LENİNİST BAKIŞ

ulusal
soruna
leninist
bakış

Sürekli ve
demokratik barış
isteyen herkes,
hükümetler ile
burjuvaziye karşı,
bir iç savaştan yana
olmak zorundadır.

Lenin

ulusal
soruna
leninist
bakış

Kitap ve yayın
isteme adresi ▶

Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti.
Sofular Mah. Sofular Cad. NO: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57
E-posta Adresi: info@mucadelebirliigi.com / www.mucadelebirliigi.com

Gençlik devrimci enternasyonalizmin bayrağını yükseltmelidir!
Yaşasın Devrim Yaşasın Komünizm

